

ΤΑ ΣΕΠΤΑ ΠΑΘΗ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑ

την ἀπὸ τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Πέμπτης ἀκολουθίαν
μετὰ τῶν 12 Εὐαγγελίων, τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης
Παρασκευῆς μετὰ τῶν Ἑγκωμίων.

Ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ
Σ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΟΥ
ἐν Κουλλέ-Καπού ἀριθ. 671

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1922

ΤΑ ΣΕΠΤΑ ΠΑΘΗ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑ

τὴν ἀπὸ τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Πέμπτης ἀκολουθίαν μετὰ τῶν 12 Εὐαγγελίων, τῆς ἁγ. καὶ Μεγάλης Παρασκευῆς μετὰ τῶν Ἑγκωμίων κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Βατοπεδινοῦ κ. Παγκρατίου ἐγκριθέν παρά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, μέχρι τοῦ ἑσπερινοῦ τῆς Λαμπροφόρου Ἀναστάσεως

Ἐκδοθὲν ὑπὸ τοῦ

Σ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΟΥ.

ἐν Κουλλέ-Καλοῦ ἀριθ. 171

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1922

Τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Πενήτης

Ἑσπερας

Ἀκολουθία τῶν ἁγίων Παθῶν

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον ψάλλεται τὸ ἀλληλουάριον
τετραόκις· εἶτα τὸ παρόν·

Τροπάριον. Ἦχος πλ. δ'.

Ὅτε οἱ ἐνδοξοὶ Μαθηταί, ἐν τῷ κειπήρι τοῦ
Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβὴς φι-
λαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο· καὶ ἀνόμοις κριταῖς,
σὲ τὸν δίκαιον κριτὴν παραδιδωσι. Βλέπε χρημά-
των ἐραστὰ, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνην χρησάμενον·
φεύγε ἀκόρεστον ψυχὴν, τὴν Διδασκάλῳ τοιαῦτα
τολμήσασαν. Ὁ περὶ πάντα ἀγαθός, Κύριε δόξα
σοι. (Ἐκ τρίτου.)

Καὶ μετὰ τοῦτο, εὐθὺς λέγει ὁ Ἰερεὺς τὸ τῆς Δια-
θήκης τῶν ἁγίων Παθῶν·

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ
ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ μοτ'.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Νῦν ἐδοξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ· Εἰ ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη ἐν αὐτῷ, καὶ ὁ Θεὸς δοξάσει αὐτὸν ἐν ἑαυτῷ, καὶ εὐθὺς δοξάσει αὐτόν· Τεκνία, ἔτι μικρὸν μεθ' ἡμῶν εἰμι· Ζητήσετε με, καὶ καθὼς εἶπεν τοῖς Ἰουδαίοις, Ὅτι ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἔλθειν· καὶ ὑμῖν λέγω ἄρτι· Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους· καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους· Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις· Λέγει αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε ποῦ ὑπάγεις; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, οὐ δύνασαι μοι νῦν ἀκολουθῆσαι· ὕστερον δὲ ἀκολουθήσεις μοι· Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος· Κύριε, διατὶ οὐ δύναμαί σοι ἀκολουθῆσαι ἄρτι; τὴν ψυχὴν μου ὑπὲρ σοῦ θήσω· Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τὴν ψυχὴν σου ὑπὲρ ἐμοῦ θήσεις; Ἄμην ἄμην λέγω σοι, οὐ μὴ ἀλέκτωρ φωνήσει, ἕως οὗ ἀπαρνήσῃ με τρίς· Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδιά· πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε· Ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πατρὸς μου μοναὶ πολλαὶ εἰσιν· εἰ δὲ

μὴ, εἶπον ἂν ὑμῖν· Πορεύομαι ἐτοιμάσω τόπον ὑμῖν· Καὶ ἐὰν πορευθῶ, καὶ ἐμοιμάσω ὑμῖν τόπον· πάλιν ἔρχομαι, καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἑμαυτόν· ἵνα, ὅπου εἰμι ἐγὼ, καὶ ὑμεῖς ᾗτε· Καὶ ὅπου ἐγὼ ὑπάγω οἴδατε, καὶ τὴν ὁδὸν οἴδατε· Λέγει αὐτῷ Θωμᾶς· Κύριε, οὐκ οἶδαμεν ποῦ ὑπάγεις· καὶ πῶς δυνάμεθα τὴν ὁδὸν εἰδέναί; Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἡ ζωὴ· οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν Πατέρα, εἰμὴ δι' ἐμοῦ· Εἰ ἐγνώρικετέ με, καὶ τὸν Πατέρα μου ἐγνώκετε ἂν, καὶ ἀπ' ἄρτι γινώσκειτε αὐτόν, καὶ ἐωράκατε αὐτόν· Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα, καὶ ἀρκεῖ ἡμῖν· Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ἡμῶν εἰμι, καὶ οὐκ ἐγνώκας με, Φίλιππε; ὁ ἐωρακὼς ἐμὲ, ἐώρακε τὸν Πατέρα· καὶ πῶς σὺ λέγεις· Δεῖξον ἡμῖν τὸν Πατέρα; Οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοὶ ἐστί; τὰ ρήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, ἀπ' ἑμαυτοῦ οὐ λαλῶ, ὁ δὲ Πατὴρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων, αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα· Πιστεύετε μοι ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ ὁ Πατὴρ ἐν ἐμοὶ ἐστίν· εἰ δὲ μὴ, τὰ ἔργα αὐτὰ πιστεύετε μοι· Ἄμην ἄμην λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ, κακεῖνος ποιήσει, καὶ μεζονα τούτων ποιήσει, ὅτι ἐγὼ πρὸς τὸν Πατέρα μου πορεύομαι καὶ ὅ,τι ἂν αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, τοῦτο ποιήσω· ἵνα δο-

ξασφῆ ὁ Πατήρ ἐν τῷ Τίῳ. Ἐάν τι αἰτήσητε ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐγὼ ποιήσω. Ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρήσατε· καὶ ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν Πατέρα, καὶ ἄλλον Παράκλητος δώσει ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτὸ, οὐδὲ γινώσκει αὐτό. ὑμεῖς δὲ γινώσκετε αὐτὸ, ὅτι παρ, ὑμῖν μένει, καὶ ἐν ὑμῖν ἔσται. Οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ἐρχομαι πρὸς ὑμᾶς. Ἐτι μικρὸν, καὶ ὁ κόσμος με οὐκέτι θεωρεῖ· ὑμεῖς δὲ θεωρεῖτέ με· ὅτι ἐγὼ ζῶ, καὶ ὑμεῖς ζήσεσθε. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γνώσεσθε ὑμεῖς, ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ Πατρί μου, καὶ ὑμεῖς ἐν ἐμοί, καὶ ἐγὼ ἐν ὑμῖν. Ὁ ἔχων τὰς ἐντολὰς μου, καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ Πατρός μου· καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν, καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἑαυτόν. Λέγει αὐτῷ Ἰούδας (οὐχ ὁ Ἰσκαριώτης). Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ὑμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐὰν τις ἀγαπᾶ με τὸν λόγον μου τηρήσει· καὶ ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα, καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν. Ὁ μὴ ἀγαπῶν με, τοὺς λόγους μου οὐ τηρεῖ· καὶ ὁ λόγος ὃν ἀκούετε, οὐκ ἔστιν ἐμὸς, ἀλλὰ τοῦ πεμφσαντός με Πατρός. Ταῦτα λε-

λάληκα ὑμῖν. παρ' ὑμῖν μένων· ὁ δὲ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὃ πέμψει ὁ Πατήρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν. Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν διδοίμι ὑμῖν. οὐ καθὼς ὁ κόσμος διδωσιν, ἐγὼ διδοίμι ὑμῖν. Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία, μηδὲ δειλιάτω. Ἐκούσατε ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· Ὑπάγω, καὶ ἐρχομαι πρὸς ὑμᾶς· εἰ ἠγαπᾶτέ με, ἐχάρητε ἂν ὅτι εἶπον, Πορεύομαι πρὸς τὸν Πατέρα· ὅτι ὁ Πατήρ μου μεῖζων μοῦ ἐστί. Καὶ νῦν εἰρηκα ὑμῖν πρὶν γενέσθαι· ἵνα, ὅταν γίνηται, πιστεύσητε. Οὐκ ἔτι πολλὰ λαλήσω μεθ' ὑμῶν· ἐρχεται γὰρ ὁ τοῦ κόσμου τοῦτο ἄρχων, καὶ ἐν ἐμοί οὐκ ἔχει οὐδέν. Ἀλλ' ἵνα γινῶ ὁ κόσμος ὅτι ἀγαπῶ τὸν Πατέρα, καὶ καθὼς ἐνετείλατό μοι ὁ Πατήρ οὕτω ποιῶ· ἐγείρεσθε, ἄγωμεν ἐντεῖθεν. Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ, καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστι. Πᾶν κλῆμα ἐν ἐμοί μὴ φέρον καρπὸν, αἶρει αὐτό· καὶ πᾶν τὸν καρπὸν φέρον, καθαίρει αὐτό, ἵνα πλείονα καρπὸν φέρῃ. Ἦδη ὑμεῖς καθαροὶ ἔστε διὰ τὸν λόγον, ὃν λελάληκα ἡμῖν· Μείνατε ἐν ἐμοί, καὶ ἐγὼ ἐν ὑμῖν. Καθὼς τὸ κλῆμα οὐ δύναται καρπὸν φέρειν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐὰν μὴ μείνῃ ἐν τῇ ἀμπέλῳ· οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς ἐὰν μὴ ἐν ἐμοί μείνητε. Ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα. Ὁ μένων ἐν ἐμοί,

καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολὺν· χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν. Ἐὰν μὴ τις μείνη ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κληῖσα, καὶ ἐξηράνθη. καὶ συνάγουσιν αὐτὰ, καὶ εἰς πῦρ βίλλουσι· καὶ καίεται. Ἐὰν μείνητε ἐν ἐμοί, καὶ τὰ ρήματά μου ἐν ὑμῖν μείνη, ὃ ἐὰν θέλητε αἰτήσασθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν, Ἐν τούτῳ ἔδοξάσθη ὁ Πατήρ μου, ἵνα καρπὸν πολὺν φέρητε καὶ γενήσεσθε ἐμοὶ Μαθηταί. Καθὼς ἠγάπησέ με ὁ πατήρ, καὶ γὰρ ἠγάπησα ὑμᾶς· μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ. Ἐὰν τὰς ἐντολάς μου τηρήσητε, μετεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου· καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολάς τοῦ Πατρὸς μου τητήρηκα, καὶ μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ἡ χαρὰ ἣ ἐμὴ ἐν ὑμῖν μείνη καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν πληρωθῇ. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἣ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς. Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ. Ὑμεῖς φίλοι μου ἐστέ, ἐὰν ποιῆτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν, Οὐκέτι ὑμᾶς λέγω δούλους, ὅτι ὁ δούλος οὐκ εἶδε τί ποιεῖ αὐτοῦ ὁ κύριος· ἡμᾶς δὲ εἶρηκα φίλους, ὅτι πάντα, ἃ ἤκουσα παρὰ τοῦ Πατρὸς μου, ἐγνώρισα ὑμῖν. Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς καὶ ἐθηκα ὑμᾶς, ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ

ὁ καρπὸς ὑμῶν μένη· ἵνα, ὅ,τι ἀντήσητε τὸν Πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δῶ ὑμῖν.

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσχετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μερίσθηκεν. Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστὲ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. Μνημονεύετε τοῦ λόγου, οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· Οὐκ ἐστὶ δούλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν. Ἄλλὰ ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι οὐκ οἶδασιν τὸν πέμψαντά με. Εἰ μὴ ἦλθον, καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ὁ ἐμὲ μισῶν καὶ τὸν Πατέρα μου μισεῖ. Εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίησα ἐν αὐτοῖς, ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ ἐωράκασι, καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν Πατέρα μου. Ἄλλ', ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν· Ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρὸς, (τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται), ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ· καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι

ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστε. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε. Ἀποσυναγωγούς ποιήσουσιν ὑμᾶς. ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνων ὑμᾶς, δόξῃ λατρείαν προσφέρειν τῷ Θεῷ. Καὶ ταῦτα ποιήσουσιν ὑμῖν, ὅτι οὐκ ἔγνωσαν τὸν Πατέρα, οὐδὲ ἐμέ. Ἀλλὰ ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, μνημονεύητε αὐτῶν, ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν. Ταῦτα δὲ ὑμῖν ἐξ ἀρχῆς οὐκ εἶπον, ὅτι μεθ' ὑμῶν ἦμην. Νῦν δὲ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με, καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ἐρωτᾷ με· Ποῦ ὑπάγεις; Ἀλλ' ὅτι ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἡ λύπη πεπλήρωκεν ὑμῶν τὴν καρδίαν. Ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν· συμφέρεи ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω· εἰάν γὰρ μὴ ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ἡμᾶς· εἰάν δὲ πορευθῶ, πέμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς. Καὶ ἐλθὼν ἐκεῖνος, ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως. Περὶ ἁμαρτίας μὲν, ὅτι οὐ πιστεύουσιν εἰς ἐμέ· περὶ δικαιοσύνης δὲ, ὅτι πρὸς τὸν Πατέρα μου ὑπάγω, καὶ οὐκ ἔτι θεωρεῖτέ με· περὶ δὲ κρίσεως, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκριται. Ἔτι πολλὰ ἔχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάζειν ἄρτι. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσῃ, λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν. Ἐκεῖνος ἐμὲ δοξάσει, ὅτι ἐκ

τοῦ ἐμοῦ λήψεται, καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν. Πάντα ὅσα ἔχει ὁ Πατήρ, ἐμὰ ἐστι· διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται, καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν. Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με· καὶ πάλιν [μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν Πατέρα. Εἶπον οὖν ἐκ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς ἀλλήλους· Τί ἐστι τοῦτο ὃ λέγει ἡμῖν· Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με· καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με· καί· Ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν Πατέρα; Ἐλεγον οὖν· Τοῦτο τί ἐστίν ὃ λέγει, τὸ Μικρὸν; οὐκ αἶδομεν τί λαλεῖ. Ἐγὼ οὖν ὁ Ἰησοῦς, ἵνα ἡθελον αὐτὸν ἐρωτᾶν, καὶ εἶπεν αὐτοῖς. Περὶ τούτου ζητεῖτε τετ' ἀλλήλων, ὅτι εἶπον. Μικρὸν, καὶ οὐ θεωρεῖτέ με· καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με; Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι κλαύσετε καὶ θρηνήσετε ὑμεῖς, ὁ δὲ κόσμος χαρήσεται· ὑμεῖς δὲν λυπηθήσεσθε, ἀλλ' ἡ λύπη ὑμῶν εἰς χαρὰν γενήσεται. Ἡ γυνὴ, ὅταν τίκῃ, λύπην ἔχει, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα αὐτῆς· ὅταν δὲ γεννήσῃ τὸ παιδίον, οὐκ ἔτι μνημονεύει τῆς θλίψεως, διὰ τὴν χαρὰν ὅτι ἐγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον. Καὶ ὑμεῖς οὖν λύπην μὲν νῦν ἔχετε· πάλιν δὲ ὄψομαι ὑμᾶς, καὶ χαρήσεται ὑμῶν ὑμῶν, ἡ καρδία, καὶ τὴν χαρὰν ὑμῶν οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ὑμῶν. Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσητε τὸν Πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δώσει ὑμῖν. Ἔως ἄρτι οὐκ

ἡγήσατε οὐδὲν ἐν τῷ ὀνόματί μου· αἰτεῖτε, καὶ λήψεσθε, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ᾗ πεπληρωμένη. Ταῦτα ἐν παροιμίαις λελάληκα ὑμῖν· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὐκ ἔτι παροιμίαις λαλήσω ὑμῖν· ἀλλὰ παρρησίᾳ περὶ τοῦ Πατρὸς ἀναγγελῶ ὑμῖν. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐν τῷ ὀνόματί μου αἰτήσεσθε· καὶ οὐ λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν Πατέρα περὶ ὑμῶν· αὐτὸς γὰρ ὁ Πατήρ φιλεῖ ὑμᾶς, ὅτι ὑμεῖς ἐμὲ πεφιλήκατε, καὶ πεπιστεύκατε, ὅτι ἐγὼ παρὰ Θεοῦ ἐξῆλθον. Ἐξῆλθον παρὰ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον· πάλιν ἀφήμι τὸν κόσμον, καὶ πορεύομαι πρὸς τὸν Πατέρα. Λέγουσιν αὐτῷ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ· Ἴδε, νῦν παρρησίᾳ λαλεῖς, καὶ παροιμίαν οὐδεμίαν λέγεις. Νῦν οἶδαμεν ὅτι οἶδας πάντα, καὶ οὐ χρείαν ἔχεις ἵνα τίς σε ἐρωτᾷ· ἐν τούτῳ πιστεύομεν ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθες. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἄρτι πιστεύετε· ἰδοὺ, ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐλήλυθεν, ἵνα σκορπισθῆτε ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, καὶ ἐμὲ μόνον ἀφήτε· καὶ οὐκ εἰμι μόνος, ὅτι ὁ Πατήρ μετ' ἐμοῦ ἐστι. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ἐν ἐμοὶ εἰρήνην ἔχητε. Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε· ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον. Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπήρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸ οὐρανὸν, καὶ εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν Υἱόν, ἵνα καὶ ὁ Υἱός σου δοξάσῃ σε· καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκὸς, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ, δώσῃ αὐτοῖς

ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δέ ἐστιν· ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσι σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς· τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκας μοι ἵνα ποιήσω. Καὶ νῦν δόξασόν με, σὺ Πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ, ἣ εἶχον, πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφάνέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις, οὓς δέδωκας μοι ἐκ τοῦ κόσμου, σοὶ ἦσαν, καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τηρήκασι. Νῦν ἐγνώκαν, ὅτι πάντα, ὅσα δέδωκας μοι, παρὰ σοῦ ἐστίν· ὅτι τὰ ρήματα, ἃ δέδωκας μοι, δέδωκα αὐτοῖς· καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἐγνώσιν ἀληθῶς, ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σὺ με ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκας μοι, ὅτι σοὶ εἰσι. Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστὶ, καὶ τὰ σὰ ἐμά· καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκ ἔτι εἰμι ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσι, καὶ ἐγὼ πρὸς σὲ ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τηρήσον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, οὓς δέδωκας μοι, ἵνα ὦσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκας μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπόλετο, εἰ μὴ οὐιὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ Γραφή πληρωθῇ. Νῦν δὲ πρὸς σὲ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμέ-

νην ἐν τοῖς. Ἐγὼ δέδωκα αὐτοῖς τὸν λόγον σου· καὶ ὁ κόσμος ἐδίσθησεν αὐτοὺς. ὅτι οὐκ εἰσὶν ἐκ τοῦ κόσμου, καθὼς ἐγὼ οὐκ εἰμί· ἐκ τοῦ κόσμου. Οὐκ ἐρωτῶ ἵνα ἄρῃς αὐτούς ἐκ τοῦ κόσμου ἀλλ' ἵνα τηρήσῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ. Ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰσὶ, καθὼς ἐγὼ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰμί. Ἀγιάσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι. Καθὼς ἐμέ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, καὶ γὰρ ἀπέστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον. Καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἀγιάζω ἑμαυτὸν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ᾧσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ. Οὐ περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευσόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ· ἵνα πάντες ἐν ᾧσι, καθὼς σὺ, Πάτερ, ἐν ἐμοὶ, καὶ γὰρ ἐν σοὶ, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ᾧσιν· ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σὺ με ἀπέστειλας. Καὶ ἐγὼ τὴν δόξαν, ἣν δέδωκάς μοι, δεδωκά αὐτοῖς, ἵνα ᾧσιν ἐν, καθὼς ἡμεῖς ἐν ἐσμέν. Ἐγὼ ἐν αὐτοῖς, καὶ σὺ ἐν ἐμοὶ, ἵνα ᾧσι τετελειωμένοι εἶν ἐν καὶ ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσμος, ὅτι σὺ με ἀπέστειλας, καὶ ἠγάπησας αὐτοὺς, καθὼς ἐμέ ἠγάπησας. Πάτερ, οὗς δεδωκάς μοι, θέλω ἵνα ὅπου εἰμί ἐγὼ, καὶ οἱ ᾧσι μετ' ἐμοῦ ἵνα θεωρῶσι τὴν δόξαν τὴν ἐμήν, ἣν ἐδωκάς μοι, ὅτι ἠγάπησάς με πρὸ καταβολῆς κόσμου. Πάτερ δίκαιε, καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω δέ σε ἔγνω, καὶ οὗτοι ἔγνωσσαν, ὅτι σὺ με ἀπέστειλας. Καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ

ὄνομά σου, καὶ γνωρίσω· ἵνα ἡ ἀγάπη ἣν ἠγάπησάς με, ἐν τοῖς ἧ καὶ γὰρ ἐν αὐτοῖς. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς, ἐξῆλθε σὺν τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων ὅπου ἦν κῆπος, εἰς ὃν εἰσῆλθον αὐτὸς καὶ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ.

Πληρουμένοι δὲ ἐκάστοις Εὐαγγελίου, λέγομεν·

Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Ἀντίφωνα·

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ἄρχοντες λαῶν συνήχθησαν κατὰ τοῦ Κυρίου, καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

Λόγον παράνομον, κατέθετο κατ' ἐμοῦ· Κύριε, Κύριε, μὴ ἐγκαταλίπῃς με.

Τὰς αἰσθήσεις ἡμῶν, καθαρὰς τῷ Χριστῷ παραστήσωμεν, καὶ ὡς φίλοι αὐτοῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν θύσωμεν δι' αὐτὸν, καὶ μὴ ταῖς μερίμναις τοῦ βίου, συμπνευῶμεν ὡς ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ἐν τοῖς ταμείοις ἡμῶν κράξωμεν· Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, ἀπὸ τοῦ πονηροῦ ρῦσαι ἡμᾶς.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Παρθένος ἔτεκες ἀπειρόγαμε, καὶ Παρθένος ἐμείνας, Μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία· Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκέτετε, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος πλ. β'.

Ἐδραμε λέγων ὁ Ἰούδας, τοῖς παρανόμοις γραμματεῦπι· Τί μοι θέλετε δοῦναι, καὶ γὰρ ὑμῖν παραδώσω αὐτόν, ἐν μέσῳ δὲ τῶν συμφωνούντων, αὐτὸς εἰστήκεις ἀοράτως συμφωνούμενος. Καρδιογνώστα, φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐν ἐλέει τὸν Θεὸν θεραπεύσωμεν. ὡσπερ Μαρία ἐπὶ τοῦ δείπνου, καὶ μὴ κτησώμεθα φιλαργυρίαν, ὡς ὁ Ἰούδας, ἵνα πάντοτε μετὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἐσόμεθα.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὅν ἔτεκες Παρθένε ἀνερμηνεύτως, διαμαντὸς ὡς φιλάνθρωπον, μὴ διαλίπης ἐκδυσωποῦσα, ἵνα κινδύνων σῶσθι. τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος β'.

Διὰ Λαζάρου τὴν ἔγερσιν Κύριε, τό Ὡσαννά σοι ἐκραύγαζον, παῖδες τῶν Ἑβραίων Φιλάθρωπε· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ἐν τῷ δείπνῳ σου Χριστὲ ὁ Θεὸς, τοῖς Μαθηταῖς σου προέλεγες· Εἰς ἕξ ὑμῶν παραδώσει με· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ἰωάννη ἐρωτήσαντι Κύριε, ὁ παραδιδούς σε

τίς ἐστι; τοῦτον διὰ τοῦ ἄρτου ὑπέδειξας· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Εἰς τριάκοντα ἀργύρια Κύριε, καὶ εἰς φίλημα δόλιον, ἐζήτην Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναί σε· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Ἐν τῷ Νιπιτῆρί σου Χριστὲ ὁ Θεὸς, τοῖς Μαθηταῖς σου προέτρεπες· Οὕτω ποιεῖτε ὡσπερ εἶδετε· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ πειρασθῆτε, τοῖς Μηθηταῖς σου ὁ Θεὸς ἡμῶν ἔλεγες· ὁ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, τοὺς δούλους σου Θεοτόκε, ὅτι πάντες μετὰ Θεοῦ, εἰς σὲ καταφεύγομεν, ὡς ἄρρηκτον τεῖχος, καὶ προστασίαν.

Κάθισμα. Ἦχος βαρῆθ.

Ἐν τῷ δείπνῳ τοὺς Μαθητὰς διατρέφων, καὶ τὴν σκῆψιν τῆς προδοσίας γινώσκων, ἐν αὐτῷ τὸν Ἰούδαν διήλεγξας· ἀδιόρθωτον μὲν τοῦτον ἐπιστάμενος, γνωρίσαι δὲ πᾶσι βουλόμενος, ὅτι θέλων παρεδόθης, ἵνα κόσμον ἀρπάσῃς τοῦ ἀλλοίτρου. Μακρόθυμε δόξα σοι.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ νη.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς σὺν ταῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων, ὅπου ἦν κῆπος, εἰς ὃν εἰσῆλθεν αὐτὸς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ. Ἦδει δὲ καὶ Ἰούδας, ὁ παραδιδούς αὐτὸν, τὸν τόπον· ὅτι πολλάκις συνήχθη ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ. Ὁ οὖν Ἰούδας, λαβὼν τὴν σπεῖραν, καὶ ἐκ τῶν Ἀρχιερέων καὶ Φαρισαίων ὑπηρέτας, ἔρχεται ἐκεῖ μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων καὶ ὀπλων. Ἰησοῦς οὖν εἰδὼς πάντα τὰ ἐρχόμενα ἐπ' αὐτὸν, ἐξελθὼν εἶπεν αὐτοῖς· Τίνα ζητεῖτε; Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εγὼ εἰμι. Εἰστήκει δὲ καὶ Ἰούδας, ὁ παραδιδούς αὐτὸν, μετ' αὐτῶν. Ὡς οὖν εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι ἐγὼ εἰμι, ἀπῆλθον εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἔπεσον χαμαί. Πάλιν οὖν αὐτοὺς ἐπηρώτησε· Τίνα ζητεῖτε; Οἱ δὲ εἶπον· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Εἶπον ὑμῖν ὅτι ἐγὼ εἰμι· εἰ οὖν ἐμὲ ζητεῖτε, ἀφετε τοὺς ὑπάγειν. Ἴνα πληρωθῇ ὁ λόγος, ὃν εἶπεν, Ὅτι, οὓς δεδωκάς μοι, οὐκ ἀπόλεσα ἐξ αὐτῶν οὐδένα. Σίμων οὖν Πέτρος ἔχων μάχαιραν, εἴλκυσεν αὐτήν, καὶ ἔπαισε τὸν τοῦ ἀρχιερέως δούλον, καὶ ἀπέκοψεν αὐ-

τοῦ τὸ ἄγιον τὸ δεξιόν· ἦν δὲ ὄνομα τῷ δούλῳ Μάλχος. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρῳ· Βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην· τὸ ποτήριον, ὃ δέδωκέ μοι ὁ Πατήρ, οὐ μὴ πῖω αὐτό; Ἡ οὖν σπεῖρα καὶ ὁ χιλιάρχος καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν Ἰουδαίων συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἔδησαν αὐτόν· καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν πρὸς Ἄνναν πρῶτον· ἦν γὰρ πενθερὸς τοῦ Καϊάφα, ὃς ἦν Ἀρχιερεὺς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου. Ἦν δὲ Καϊάφα ὁ συμβουλεύσας τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι συμφέρει ἓνα ἄνθρωπον ἀπολίσθαι ὑπὲρ τοῦ λαοῦ. Ἠκολούθει δὲ τῷ Ἰησοῦ Σίμων Πέτρος, καὶ ὁ ἄλλος Μαθητής· ὁ δὲ μαθητής ἐκεῖνος ἦν γνωστὸς τῷ Ἀρχιερεῖ, καὶ συνεισῆλθε τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Ἀρχιερέως· ὁ δὲ Πέτρος εἰστήκει πρὸς τῇ θύρᾳ ἔξω. Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Μαθητής ὁ ἄλλος, ὃς ἦν γνωστὸς τῷ Ἀρχιερεῖ, καὶ εἶπε τῇ θυρωρῷ, καὶ εἰσήγαγε τὸν Πέτρον. Λέγει οὖν ἡ παιδίσκη ἡ θυρωρὸς τῷ Πέτρῳ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῶν Μαθητῶν εἶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου; Λέγει ἐκεῖνος· Οὐκ εἰμί. Εἰστήκεισαν δὲ οἱ δούλοι καὶ οἱ ὑπηρέται ἀνθρακιὰν πεποιηκότες, ὅτι ψῦχος ἦν καὶ ἐθερμαίνοντο· ἦν δὲ μετ' αὐτῶν ὁ Πέτρος ἐλιῶς καὶ θερμαινόμενος. Ὁ οὖν Ἀρχιερεὺς ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν περὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ περὶ τῆς διδοχῆς αὐτοῦ. Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Εγὼ παρρησια ἐλάλησα τῷ κόσμῳ· ἐγὼ πάντοτε ἐδίδαξα ἐν τῇ Συναγωγῇ

καὶ ἐν τῷ ἱερῷ, ὅπου πάντοθεν οἱ Ἰουδαῖοι συνέρχονται, καὶ ἐν κρυπτῷ ἐλάλησα οὐδέν, τί με ἐπερωτᾷς; ἐπερωτήσον τοὺς ἀκηκοότας, τί ἐλάλησα αὐτοῖς· ἴδε, οὗτοι οἶδασιν ἅ εἶπον ἐγώ. Ταῦτα δὲ αὐτοῦ εἰπόντος, εἰς τῶν ὑπηρειῶν παρεστηκῶς, ἔδωκε ράπισμα τῷ Ἰησοῦ, εἰπὼν· Οὕτως ἀποκρίνη τῷ Ἀρχιερεῖ· Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Εἰ κακῶς ἐλάλησα μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ· εἰ δὲ καλῶς, τί με δέρεις; Ἀπέστειλεν οὖν αὐτὸν ὁ Ἄννας δεδεμένον πρὸς Καϊάφαν τὸν Ἀρχιερέα. Ἦν δὲ Σίμων Πέτρος ἐστῶς καὶ θερμαινόμενος. Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ ὑπηρέται· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ εἶ; Ἠρνήσατο ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Οὐκ εἰμί. Λέγει εἰς ἐκ τῶν δούλων τοῦ Ἀρχιερέως, συγγενῆς ὢν οὗ ἀπέκοψε Πέτρος τὸ ὠτίον· Οὐκ ἐγώ σε εἶδον ἐν τῷ κήπῳ μετ' αὐτοῦ; Πάλιν οὖν ἠρνήσατο ὁ Πέτρος, καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησεν· Ἀγουσιν οὖν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ Πραιτώριον· ἦν δὲ πρῶτα· καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ Πραιτώριον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ' ἵνα φάγωσι τὸ Πάσχα.

Ἀντίφωνον Δ'. Ἦχος πλ. α',

Σήμερον ὁ Ἰούδας καταλιμπάνει τὸν διδάσκαλον καὶ παραλαμβάνει τὸν Διάβολον· τυφλοῦται τῷ πάθει τῆς φιλαργυρίας ἐκπίπτει τοῦ φωτός, ὁ ἔσκο-

τισμένος· πῶς γὰρ ἠδύνατο βλέπειν, ὁ τὸν φωστῆρα πωλήσας, τριάκοντα ἀργυρίων; ἀλλ' ἡμῖν ἀνέτειλεν ὁ παθῶν ὑπὲρ τοῦ κόσμου· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ παθῶν, καὶ συμπαθῶν ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Σήμερον ὁ Ἰούδας, παραποιεῖται θεοσέβειαν, καὶ ἀλλοτριοῦται τοῦ χαρίσματος· ὑπάρχων μαθητῆς, γίνεται προδότης· ἐν ἡθεί φιλικῷ, δόλον ὑποκρύπτει, καὶ προτιμᾶται ἀφρόνως τῆς τοῦ Δεσπότου ἀγάπης, τριάκοντα ἀργύρια, ὁδηγὸς γενόμενος, συνεδρίου παρανόμου. Ἡμεῖς δὲ ἔχοντες σωτηρίαν τὸν Χριστὸν, αὐτὸν δοξάσωμεν.

Ἦχος α'.

Τὴν φιλαδελφίαν κτησώμεθα, ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ, καὶ μὴ τὸ ἀσυμπαθὲς πρὸς τοὺς πλησίον ἡμῶν, ἵνα μὴ ὡς ὁ δούλος κατακριθῶμεν, ὁ ἀνελεήμων, διὰ τὰ δηνάρια, καὶ ὡς ὁ Ἰούδας μεταμεληθέντες, μηδὲν ὠφελήσωμεν.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη πανταχοῦ, ὅτι ἐκύησας σαρκί, τῶν ὄλων ποιητήν, Θεοτόκε Μαρία πανύμνητε, καὶ ἀπειρόγαμε.

Ἀντίφωνον Σ'. Ἦχος πλ. β'.

Ὁ μαθητῆς τοῦ Διδασκάλου, συνεφώνει τὴν

τιμὴν, καὶ τριάκοντα ἀργυρίοις, πέπρακε τὸν Κύριον, φιλήματι δολίῳ παραδοὺς αὐτὸν, τοῖς ἀνόμοις εἰς θάνατον.

Σήμερον ἔλεγεν ὁ Κτίστης Οὐρανοῦ καὶ γῆς, τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς: Ἦγγικεν ἡ ὥρα, καὶ ἐφθασεν Ἰούδας ὁ παραδιδούς με· μὴ τίς με ἀρνήσῃται, βλέπων με ἐν τῷ σταυρῷ ἐν μέσῳ δύο ληστῶν· πάσχω γὰρ ὡς ἄνθρωπος, καὶ σώζω ὡς φιλόανθρωπος, τοὺς εἰς ἐμὲ πιστεύοντας.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον, Ὁ αὐτός.

Ἡ ἀρρήτως, ἐπ' ἐσχάτων συλλαβοῦσα, καὶ τεκοῦσα, τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Παρθένε σώζε, τοὺς σὲ μεγαλύνοντας.

Ἀντίφωνον στ'. Ἦχος βαρὺς

Σήμερον γρηγορεῖ ὁ Ἰούδας, παραδοῦναι τὸν Κύριον, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, τὸν ἐκ πέντε ἄρτων χορτάσαντα πλήθη. Σήμερον ὁ ἄνομος, ἀρνεῖται τὸν Διδάσκαλον, μαθητῆς γενόμενος, Δεσπότην παρέδωκεν ἀργυρίῳ πέπρακε, τὸν μάννα χορτάσαντα τὸν ἄνθρωπον.

Σήμερον τῷ σταυρῷ προσήλωσαν, Ἰουδαῖοι τὸν Κύριον, τὸν διατεμόντα τὴν θάλασσαν ράβδῳ, καὶ διαγαγόντα αὐτοὺς ἐν ἐρήμῳ· Σήμερον τῇ λόγχῃ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἐκέντησαν, τοῦ πληγαῖς μαστί-

ξαντος, ὑπὲρ αὐτῶν τὴν Αἴγυπτον, καὶ χολὴν ἐπότισαν, τὸν μάννα, τροφήν αὐτοῖς ὀμβρήσαντα.

Κύριε ἐπὶ τὸ πάθος τὸ ἐκούσιον, παραγενόμενος, ἐβόας τοῖς Μαθηταῖς σου· Κἂν μίαν ὥραν οὐκ ἰσχύσατε, ἀγρυπνήσαι μετ' ἐμοῦ, πῶς ἐπηγγείλατε, ἀποθνήσκειν δι' ἐμέ· κἂν τὸν Ἰούδαν θεάσασθε, πῶς οὐ καθεύδει, ἀλλὰ σπουδάζει προδοῦναι με τοῖς παρανόμοις· ἐγείρεσθε, προσεύξασθε, μὴ τίς με ἀρνήσῃται, βλέπων με ἐν τῷ σταυρῷ. Μακρόθυμε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον, Ἦχος ὁ αὐτός.

Χαῖρε Θεοτόκε, ἡ τὸν ἀχώρητον ἐν Οὐρανοῖς χωρήσασα ἐν μήτρᾳ σου· χαῖρε Παρθένε τῶν Πρωφητῶν τὸ κήρυγμα, δι' ἧς ἡμῖν ἐλαμψεν ὁ Ἐμμανουήλ, χαῖρε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κάθισμα Ἦχος βαρὺς.

Ποῖος σε τρόπος Ἰούδα, προδοίτην τοῦ Σωτῆρος εἰργάσατο· μὴ τοῦ χοροῦ σε τῶν Ἀποστόλων ἐχώρισε· μὴ τοῦ χαρίσματος τῶν ἰαμάτων ἐστέρησε· μὴ συνδειπνήσας ἐκείνοις σὲ τῆς τραπέζης ἀπόσατο· μὴ τῶν ἄλλων νύφας τοὺς πόδας, τοὺς σοὺς ὑπερρεῖδεν· ὦ πόσων ἀγαθῶν ἀμνήμων ἐγένε! καὶ σοῦ μὲν ἡ ἀχάριστος, στηλιτεύεται γνώμη· αὐτοῦ δὲ ἡ ἀ-

νείκαστος, μακροθυμία κηρύττεται, καὶ τὸ μέγα-
 ἔλεος.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ρθ'.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιῶται κρατήσαντες τὸν
 Ἰησοῦν, ἀπήγαγον πρὸς τὸν Καϊάφαν τὸν Ἀρχιερέα,
 ὅπου οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι συνήχθησαν.
 Ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει αὐτῷ ἀπὸ μακρόθεν, ἕως τῆς
 αὐλῆς τοῦ Ἀρχιερέως· καὶ εἰσελθὼν ἔσω, ἐκάθητο με-
 τὰ τῶν ὑπηρετῶν, ἰδεῖν τὸ τέλος. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς καὶ
 οἱ Πρεσβύτεροι καὶ τὸ συνέδριον ὅλον ἐζήτουν ψευδο-
 μαρτυρίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὅπως αὐτὸν θανατώσω-
 σι, καὶ οὐχ εὔρον· καὶ πολλῶν ψευδομαρτύρων προ-
 σελθόντων, οὐχ εὔρον. Ὑστερον δὲ προσελθόντες
 δύο ψευδομάρτυρες, εἶπον. Οὗτος ἔφη· Δύναμαι κα-
 ταλύσαι τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν
 οἰκοδομῆσαι αὐτόν. Καὶ ἀνιστὰς ὁ Ἀρχιερεὺς, εἶπεν
 αὐτῷ· Οὐδὲν ἀποκρίνη· τί οὗτοί σου καταμαρτυροῦ-
 σιν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐσιώπα. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἀρχιε-
 ρεὺς, εἶπεν αὐτῷ· Ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ
 ζῶντος, ἵνα ἡμῖν εἴπῃς, εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς, ὁ Τίδης
 τοῦ Θεοῦ. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Σὺ εἶπας· πλὴν λέ-
 γω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν Τίδην τοῦ ἀνθρώπου
 καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως, καὶ ἐρχόμενον

ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ. Τότε ὁ Ἀρχιερεὺς
 διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, λέγων· Ὅτι ἐβλασφήμησε·
 τί ἔτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων; Ἴδε, νῦν ἠκούσατε τὴν
 βλασφημίαν αὐτοῦ. Τί ὑμῖν δοκεῖ; Οἱ δὲ ἀποκριθέν-
 τες, εἶπον· Ἐνοχος θανάτου ἐστί. Τότε ἐνέπτυσαν
 εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ ἐκολάφισαν αὐτόν. οἱ δὲ
 ἐρράπισαν, λέγοντες· Προφήτευσον ἡμῖν, Χριστέ,
 τίς ἐστὶν ὁ παῖσας σε; Ὁ δὲ Πέτρος ἔξω ἐκάθητο
 ἐν τῇ αὐλῇ· καὶ προσῆλθεν αὐτῷ μία παιδίσκη λέ-
 γουσα· Καὶ σὺ ἦσθα μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Γαλιλαίου. Ὁ
 δὲ ἠρηήσατο ἔμπροσθεν πάντων, λέγων· Οὐκ οἶδα
 τί λέγεις. Ἐξελθόντα δὲ αὐτόν εἰς τὸν πυλῶνα, εἶδεν
 αὐτὸν ἄλλη, καὶ λέγει τοῖς ἐκεῖ· Καὶ οὗτος ἦν μετὰ
 Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου. Καὶ πάλιν ἠρηήσατο μεθ' ὅρ-
 κου· Ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον. Μετὰ μικρὸν δὲ
 προσελθόντες οἱ ἐστῶτες, εἶπον τῷ Πέτρῳ· Ἀληθῶς
 καὶ σὺ ἐξ αὐτῶν εἶ, καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δῆλόν σε
 ποιεῖ. Τότε ἤρξατο καταναθεματίζειν, καὶ ὀμνύειν,
 Ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον· καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐ-
 φώνησε. Καὶ ἐμνησθη ὁ Πέτρος, τοῦ ρήματος τοῦ Ἰη-
 σοῦ, εἰρηκότος αὐτῷ· Ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι,
 τρεῖς ἀπαρνήσῃ με. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω, ἐκλαυσεν πικρῶς.

Ἀντίφωνον Ζ'. Ἦχος πλ. δ'.

Τοῖς συλλαβοῦσί σε παρανόμοις, ἀνεχόμενος.

οὕτως ἐβόας Κύριε· Εἰ καὶ ἐπατάξατε τὸν ποιμένα, καὶ διεσκορπίσατε τὰ δώδεκα πρόβατα τοὺς Μαθητάς μου, ἡδυνάμην πλείους, ἢ δώδεκα λεγεῶνας παραστήσαι Ἀγγέλων· ἀλλὰ μακροθυμῶ, ἵνα πληρωθῆ, ἃ ἐδήλωσα ὑμῖν διὰ τῶν Προφητῶν μου, ἄδηλα καὶ κρύφια· Κύριε δόξα σοι.

Τρίτον ἀρνησάμενος ὁ Πέτρος, εὐθέως τὸ ρηθὲν αὐτῷ συνῆκεν, ἀλλὰ προσήγαγέ σοι δάκρυα μετανοίας· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ὡς πύλην σωτήριον, καὶ παράδεισον τερπνόν, καὶ φωτὸς αἰδίου, νεφέλην ὑπάρχουσαν, τὴν ἀγίαν Παρθένον ὑμνήσωμεν ἅπαντες, λέγοντες τὸ χαῖρέ αὐτῆ.

Ἀντίφωνον Η'. Ἦχος β'.

Εἶπατε παράνομοι· Τί ἠκούσατε παρά τοῦ Σωτήρος ἡμῶν; οὐ νόμον ἐξέθετο, καὶ τῶν Προφητῶν τὰ διδάγματα; πῶς οὖν ἐλογίσασθε Πιλάτῳ παραδοῦναι, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, καὶ λυτρωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν;

Σταυρωθήτω ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων αἰεὶ ἐντρυφῶντες, καὶ κακοῦργον ἀντ' εὐεργέτου ἤτοῦντο, λαβεῖν, οἱ τῶν δικαίων φονευταί· ἐσιώπας

δὲ Χριστὲ, φέρων αὐτῶν τὴ προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καὶ σῶσαι ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρρησίαν, διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἀμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε παρθένε· πολλὰ ἴγάρ ἰσχύει δέησις Μητρὸς, πρὸς εὐμένειαν Δεσπότου· μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν ἰκεσίας ἢ πάνσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστὶ, καὶ σωζειν δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Ἀντίφωνον Θ'. Ἦχος γ'.

Ἔστησαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραὴλ. Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον ἢ δὲ σὰρξ ἀσθενής· διὰ τοῦτο γρηγορεῖτε.

Ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολήν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος· σὺ δὲ Κύριε ἀνάστησόν με, καὶ ἀνταποδώσω αὐτοῖς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον Ὁ αὐτός.

Οἱ ἐξ ἔθνῶν ὑμνοῦμέν σε Θεοτόκε ἀγνή, ὅτι Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἔτεκες, τὸν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ ἀνθρώπου, διὰ σοῦ ἐλευθερώσαντα.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ πῶς Ἰούδας ὁ ποτέ σου μαθητὴς τὴν προδοσίαν ἐμελέτα κατὰ σοῦ! συνεδείπνησε δολίως, ὁ ἐπίβουλος καὶ ἄδικος πορευθεὶς εἶπε τοῖς Ἱερεῦσι. Τί μοι παρέχετε καὶ παραδώσω ὑμῖν ἐκεῖνον, τὸν νόμον λύσαντα, καὶ βεβληλοῦντα τὸ Σάββατον; Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ
ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ νθ'.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄγουσι τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ Πραιτώριον· ἦν δὲ πρῶτα· καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ Πραιτώριον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ' ἵνα φάγωσι τὸ Πάσχα· Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πιλάτος πρὸς αὐτοὺς καὶ εἶπε· Τίνα κατηγορίαν φέρετε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου; Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Εἰ μὴ ἦν οὗτος κακοποιὸς οὐκ ἂν σοι παρεδώκαμεν αὐτόν. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Λάβετε αὐτόν ὑμεῖς καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε αὐτόν. Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Ὑμῖν οὐκ ἔστιν ἀποκτεῖναι οὐδένα. Ἴνα ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ πληρωθῇ, ὃν εἶπε, σημαίνων ποίῳ θανάτῳ ἤμελλον ἀποθνήσκειν. Εἰσῆλθεν οὖν εἰς τὸ Πραιτώριον

πάλιν ὁ Πιλάτος καὶ ἐφώνησε τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀφ' ἑαυτοῦ σὺ τοῦτο λέγεις, ἢ ἄλλοι σοι εἶπον περὶ ἐμοῦ; Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος· Μὴ τοι ἐγὼ Ἰουδαῖός εἰμι· τὸ ἔθνος τὸ σὸν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς παρέδωκάν σε ἐμοί· τί ἐποίησας; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἐστίν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· εἰ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἦν ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ, οἱ ὑπηρέται ἂν οἱ ἐμοὶ ἠγωνίζοντο, ἵνα μὴ παραδοθῶ τοῖς Ἰουδαίοις· νῦν δὲ ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἐστίν ἐντεῦθεν. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος, Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σὺ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Σὺ λέγεις, ὅτι βασιλεὺς εἰμι ἐγώ· ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι, καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ· Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας, ἀκούει μου τῆς φωνῆς. Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Τί ἐστίν ἀλήθεια; Καὶ τοῦτο εἰπὼν, πάλιν ἐξῆλθε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὐρίσκω ἐν αὐτῷ· Ἔστι δὲ συνήθεια ὑμῖν, ἵνα ἕνα ὑμῖν ἀπολύσω ἐν τῷ Πάσχα· βούλεσθε οὖν ὑμῖν ἀπολύσω τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων; Ἐκραύγασαν οὖν πάλιν πάντες, λέγοντες· Μὴ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Βαραββᾶν. ἦν δὲ ὁ Βαραββᾶς ληστής· Τότε οὖν ἔλαβεν ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐμαστίγωσε· Καὶ οἱ στρα-

τιῶται πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἐπέθηκαν αὐ-
 τοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἱμάτιον προφυροῦν περιέβαλον
 αὐτὸν, καὶ ἔλεγον· Χαῖρε, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων·
 καὶ ἔδιδουν αὐτῷ ραπίσματα· Ἐξῆλθεν οὖν πάλιν
 ἔξω ὁ Πιλάτος, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἴδε, ἄγω ὑμῖν αὐ-
 τὸν ἔξω, ἵνα γνῶτε ὅτι ἐν αὐτῷ οὐδεμίαν αἰτίαν εὐ-
 ρίσκω· Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Ἰησοῦς ἔξω, φορῶν τὸν ἀ-
 κάνθινον στέφανον καὶ τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον· καὶ
 λέγει αὐτοῖς· Ἴδε ὁ ἄνθρωπος· Ὅτε οὖν εἶδον αὐτὸν
 οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐκραύγασαν λέγοντες·
 Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν· Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλά-
 τος· Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς, καὶ σταυρώσατε· ἐγὼ γὰρ
 οὐχ εὐρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν· Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ
 Ἰουδαῖοι· Ἡμεῖς νόμον ἔχομεν, καὶ κατὰ τὸν νόμον
 ἡμῶν ὀφείλει ἀποθαιεῖν, ὅτι ἐαυτὸν Τίον τοῦ Θεοῦ
 ἐποίησεν· Ὅτε οὖν ἤκουσεν ὁ Πιλάτος τοῦτον τὸν
 λόγον, μᾶλλον ἐφοβήθη· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Πραι-
 τῶριον πάλιν, καὶ λέγει τῷ Ἰησοῦ· Πόθεν εἶ σύ; Ὁ
 δὲ Ἰησοῦς ἀπόκρισιν οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ· Λέγει οὖν
 αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Ἐμοὶ οὐ λαλεῖς; οὐκ εἶδας ὅτι ἐξου-
 σίαν ἔχω σταυρῶσαί σε, καὶ ἐξουσίαν ἔχω ἀπολύσαι
 σε; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ εἶχες ἐξουσίαν οὐδεμίαν
 κατ' ἐμοῦ, εἰ μὴ ἦν σοι δεδομένον ἄνωθεν· διὰ τοῦτο
 ὁ παραδιδούς με σοὶ μείζονα ἁμαρτίαν ἔχει· Ἐκ

τούτου ἐζητεῖ ὁ Πιλάτος ἀπολύσαι αὐτόν· οἱ δὲ Ἰου-
 δαῖοι ἐκραζον, λέγοντες· Ἐὰν τοῦτον ἀπολύσης, οὐκ
 εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος· πᾶς ὁ βασιλεὺς ἐαυτὸν ποιῶν
 ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι· Ὁ οὖν Πιλάτος, ἀκούσας τοῦ-
 τον τὸν λόγον, ἤγαγεν ἔξω τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐκάθισεν
 ἐπὶ τοῦ βήματος εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον,
 Ἐβραϊστὶ δὲ Γ'οββαθᾶ· ἦν δὲ Παρασκευὴ τοῦ Πίσχα,
 ὥρα δὲ ὡσεὶ ἕκτη· καὶ λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· Ἴδε ὁ
 Βασιλεὺς ὑμῶν· Οἱ δὲ ἐκραύγασαν· Ἄρον, ἄρον, σταύ-
 ρωσον αὐτόν· Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τὸν Βασιλεὺς
 ὑμῶν σταυρώσω; Ἀπεκρίθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς· Οὐκ
 ἔχομεν βασιλεῖα εἰ μὴ Καίσαρα· Τότε οὖν παρεδω-
 κεν αὐτόν αὐτοῖς, ἵνα σταυρωθῇ·

*Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος πλ. 6'.

Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἰεῖσιον, γυμνὸς εἰς
 κρίσιν ἴστατο, καὶ ἐν σιαγόνι, ράπισμα ἰδέξατο, ὑπὸ
 χειρῶν ὧν ἐπλασεῖ· ὁ δὲ παράνομος λαὸς, τῷ Σταυ-
 ρῷ προσήλωσε, τὸν Κύριον τῆς δόξης· τότε τὸ κατα-
 πέτασμα τοῦ Ναοῦ ἐσχίσθη· ὁ ἥλιος ἐσκότασε, μὴ
 φέρων θεάσασθαι, Θεὸν ὑβριζόμενον, ὃν τρέμει τὰ
 σύμπαντα. Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Ὁ μαθητὴς ἠρνήσατο, ὁ ληστὴς ἰβόησε· Μνη-
 σθητί μου, Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Εἰρήνευσον τὸν κόσμον, ὃ ἐκ Παρθένου καταδε-
ξάμενος Κύριε, σάρκα φορέσαι ὑπὲρ δούλων ἵνα συμ-
φώνως, σὲ δοξολογῶμεν φιλόανθρωπε.

*Ἀντίφωνον ΙΑ'. Ἦχος πλ. β'.

*Ἀντὶ ἀγαθῶν, ὧν ἐποίησας Χριστέ, τῷ γένει
τῶν Ἑβραίων, σταυρωθῆναί σε κατεδίκασαν, ὄξος
καὶ χολήν σε ποτίσαντες. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε κα-
τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι οὐ συνῆκαν, τὴν σὴν συγκα-
τάβασιν.

*Ἐπὶ τῇ προδοσίᾳ οὐκ ἠρέεσθησαν Χριστέ τὰ
γένη τῶν Ἑβραίων, ἀλλ' ἐκίνουν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν,
μυκτηρισμὸν καὶ χλεύην προσάγοντες. Ἀλλὰ δὸς αὐ-
τοῖς Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι κενὰ κατὰ
σοῦ ἐμελέτησαν.

Οὔτε γῆ ὡς ἐσεισθη, οὔτε πέτραι ὡς ἐρράγησαν,
Ἑβραίους ἐπεισαν, οὔτε τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα,
οὔτε τῶν νεκρῶν ἡ ἀνάστασις. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύ-
ριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι κενὰ κατὰ σοῦ ἐμελέ-
τησαν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Θεὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα ἐγνωμεν. Θεοτόκε

Παρθένε, μόνη ἀγνή, μόνη εὐλογημένη διὸ ἀπαύστως,
σὲ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

*Ἀντίφωνον ΙΒ'. Ἦχος πλ. δ'.

Τάδε λέγει Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις. Λαὸς μου τί
ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι, παρηνώχλησα: τοὺς τυφλοὺς
σου ἐφώτισα, τοὺς λεπρούς σου ἐκαθάρισα, ἄνδρα
ὄντα ἐπὶ κλίνης ἠνωρθωσάμην. Λαὸς μου τί ἐποίησά
σοι, καὶ τί μοι ἀνταπέδωκας: ἀντὶ τοῦ μάννα χολήν
ἀντὶ τοῦ ὕδατος ὄξος: ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με, σταυρῶ
με προσηλώσατε. Οὐκέτι στέγω λοιπὸν: καλέσω μου
τὰ ἔθνη, καὶ κεῖνά με δοξάσουσι, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ
τῷ Πνεύματι: καὶ γὰρ αὐτοῖς δωρήσομαι, ζωὴν τὴν αἰ-
ώνιον.

Σήμερον τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, εἰς ἔλεγ-
χον ρήγνυται τῶν παρανόμων: καὶ τὰς ἰδίας ἀκτῖνας,
ὁ ἥλιος κρύπτει, Δεσπότην ὁρῶν σταυρούμενον.

Οἱ νομοθέται τοῦ Ἰσραὴλ, Ἰουδαῖοι καὶ Φαρι-
σαῖοι, ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων βοᾷ πρὸς ὑμᾶς. Ἴδε
ναὸς, ὃν ὑμεῖς ἐλύσατε: ἴδε ἀμνός, ὃν ὑμεῖς ἐσταυ-
ρώσατε: τάφῳ παρεδώκατε: ἀλλ' ἐξουσία ἑαυτοῦ ἀ-
νέστη. Μὴ πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι: αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ
ἐν θαλάσῃ σώσας, καὶ ἐν ἡρήμῳ θρέψας: αὐτός
ἐστιν ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Χαίρει ἡ πύλη τοῦ Βασιλείως τῆς δόξης, ἣν ὁ Ὑψιστος μόνος διώδευσε, καὶ πάλιν ἐσφραγισμένην κατέλιπεν, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Ὅτε παρέστης τῷ Καϊάφα ὁ Θεὸς, καὶ παρεδόθης τῷ Πιλάτῳ ὁ Κριτὴς, αἱ οὐράναι Δυνάμεις, ἐκ τοῦ φόβου ἐσαλεύθησαν· τότε δὲ καὶ ὑψώθης ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, καὶ ἐλογίσθης μετὰ ἀνόμων ὁ ἀναμάρτητος, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον. Ἄνεξίκακε Κύριε, δόξα σοι.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ
ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ρί.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἰδὼν Ἰούδας ὅτι ὁ Ἰησοῦς κατεκρίθη, μεταμεληθεὶς, ἀπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῖς Ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς Πρεσβυτέροις, λέγων· Ἥμαρτον, παραδοὺς αἷμα ἀθῶον. Οἱ δὲ εἶπον· Τί πρὸς ἡμᾶς; σὺ ὄψει. Καὶ ρίψας τὰ ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ, ἀνεχώρησε· καὶ ἀπελθὼν, ἀπήγγελετο. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς, λαβόντες τὰ ἀργύρια, εἶπον· Οὐκ ἐξεστι βαλεῖν αὐτὰ εἰς τὸν κορβανᾶν, ἐπεὶ τιμὴ αἵματος ἐστὶ. Συμβούλιον

δὲ λαβόντες, ἠγόρασαν ἐξ αὐτῶν τὸ ἀγρὸν τοῦ Κεραμέως, εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις. Διὸ ἐκλήθη ὁ ἀγρὸς ἐκεῖνος, Ἄγρὸς αἵματος, ἕως τῆς σήμερον. (Τότε ἐπληρώθη τὸ ρηθὲν διὰ Ἰερεμίου τοῦ Προφήτου, λέγοντος· Καὶ ἔλαβον τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου· ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραὴλ· καὶ ἔδωκαν αὐτὰ εἰς τὸν ἀγρὸν τοῦ Κεραμέως, καθὰ συνέταξέ μοι Κύριος). Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔστη ἔμπροσθεν τοῦ Ἡγεμόνος· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ Ἡγεμὼν, λέγων· Σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε αὐτῷ· Σὺ λέγεις. Καὶ ἐν τῷ κατηγορεῖσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Πρεσβυτέρων, οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Οὐκ ἀκούεις πόσα σου καταμαρτυροῦσι; Καὶ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ πρὸς οὐδὲ ἓν ῥῆμα, ὥστε θαυμάζειν τὸν Ἡγεμόνα λίαν. Κατὰ δὲ ἑσπέρην εἰώθει ὁ Ἡγεμὼν ἀπολύειν ἓνα τῷ ὄχλῳ δέσμιον, ὃν ἤθελον. Εἶχον δὲ τότε δέσμιον ἐπίσημον, λεγόμενον Βαραββᾶν. Συνηγμένων οὖν αὐτῶν, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τίνα θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν; Βαραββᾶν, ἢ Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν; ἠδὲ γὰρ, ὅτι διὰ φθόνον παρέδωκαν αὐτόν. Καθημέρου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ βήματος, ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ αὐτοῦ, λέγουσα· Μηδὲν σοι καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄραρ δι' αὐτόν. Οἱ δὲ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Πρε-

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

σβύτεροι ἔπεισαν τοὺς ὄχλους, ἵνα αἰτήσωνται τὸν Βαρραβᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἀπολέσωσιν. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἡγεμὼν, εἶπεν αὐτοῖς· Τίνα θέλετε ἀπὸ τῶν δύο ἀπολύσω ὑμῖν; Οἱ δὲ εἶπον, Βαρραβᾶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν, τὸν λεγόμενον Χριστόν; Λέγουσιν αὐτῷ πάντες· Σταυρωθήτω. Ὁ δὲ Ἡγεμὼν εἶφη· Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν; Οἱ δὲ περισσῶς ἔκραζον, λέγοντες· Σταυρωθήτω. Ἰδὼν δὲ ὁ Πιλάτος ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον θόρυβος γίνεται, λαβὼν ὕδωρ, ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπέναντι τοῦ ὄχλου, λέγων· Ἀθῶός εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου. ὑμεῖς ὄψεσθε. Καὶ ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ λαὸς, εἶπε· Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν. Τότε ἀπέλυσεν αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν· τὸν δὲ Ἰησοῦν φραγγελώσας, παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῆ. Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ Ἡγεμόνος, παραλαβόντες τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ Πραιτώριον, συνήγαγον ἐπ' αὐτὸν ὄλην τὴν σπεῖραν. Καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν, περιέθηκαν αὐτῷ χλαμύδα κοκκίνην· καὶ πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἐπέθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ κάλαμον ἐπὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ καὶ γουυπητήσαντες ἔμπροσθεν αὐτοῦ, ἐνέπαιζον αὐτῷ, λέγοντες· Χαῖρε, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ἐμπτύσαντες εἰς αὐτὸν, ἔλαβον τὸν κάλαμον, καὶ ἐτυπτον εἰς τὴν

κεφαλὴν αὐτοῦ. Καὶ ὅτε ἐνέπαιζαν αὐτῷ, ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν χλαμύδα, καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ σταυρῶσαι. Ἐξερχόμενοι δὲ, εὔρον ἄνθρωπον Κυρηναῖαν, ὀνόματι Σίμωνα· τοῦτον ἠγγάρευσαν, ἵνα ἄρῃ τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ.

Ἄντιφωνον II'. Ἦχος πλ. β'.

Τὸ ἄθρισμα τῶν Ἰουδαίων, τῷ Πιλάτῳ ἠτήσαντο, σταυρωθῆναί σε Κύριε· αἰτίαν γὰρ ἐν σοὶ μὴ εὐρόντες, τὸν ὑπεύθυνον Βαρραβᾶν ἠλευθέρωσαν, καὶ σὲ τὸν Δίκαιον κατεδικασαν, μισαφροῦς ἐγκλημα κληρωσάμενοι. Ἀλλὰ δὸς αὐτοῖς Κύριε, τὸ ἀνταπόδομα αὐτῶν, ὅτι κενὰ, κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

Ὅν πάντα φρίσσει καὶ τρέμει, καὶ πᾶσα γλῶσση σα ὑμνεῖ, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν, καὶ Θεοῦ σοφίαν· οἱ Ἱερεῖς ἐρράπισαν, καὶ ἔδωκαν αὐτῷ χολήν· καὶ πάντα παθεῖν κατεδέξατο, σῶσοι θέλων ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, τῷ ἰδίῳ αἵματι, ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Θεοτόκε ἡ τεκοῦσα, διὰ λόγου ὑπὲρ λόγον, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, αὐτὸν δυσώπει, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀντίφωνον ΙΔ'. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, ὁ τὸν Ληστήν συνοδοιπόρον λαβὼν, τὸν ἐν αἵματι χεῖρας μολύναντα, καὶ ἡμᾶς σὺν αὐτῷ κατάριθμησον, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Μικρὰν φωνὴν ἀφήκεν, ὁ ληστής ἐν τῷ σταυρῷ, μεγάλην πίστιν εὔρε, μιᾷ ροπῇ ἐσώθη, καὶ πρῶτος Παραδείσου, πύλας ἀνοίξας εἰσῆλθεν· ὁ αὐτοῦ τὴν μετάνοιαν προσδεξάμενος, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Χαῖρε ἡ δι' Ἀγγέλου τὴν χαρὰν τοῦ κόσμου δεξαμένη· χαῖρε ἡ τεκοῦσα, τὸν Ποιητὴν σου καὶ Κυρία, χαῖρε ἡ ἀξιοθεῖσα γενέσθαι, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίφωνον ΙΕ'. Ἦχος πλ. β'.

Τὸ παρὸν ψάλλεται ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν ὁμοῦ, κατὰ στίχον.

Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας. (Ἐκ γ'.) Στέφανον ἐξ ἀκανθῶν περιτίθεται, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς. Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο, ὁ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευ-

θερώσας τὸν Ἀδὰμ. Ἦλοις προσηλώθη, ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγῃ ἐκεντήθη, ὁ Τίος τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμέν σου τὰ Πάθη Χριστέ. (Ἐκ γ'.) Δείξον ἡμῖν καὶ τὴν ἐνδοξὸν σου Ἀνάστασιν.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Μὴ ὡς Ἰουδαῖοι ἐορτάσωμεν· καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστὸς ὁ Θεός. ἀλλ' ἐκκαθάρωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντός μολυσμοῦ, καὶ εἰλικρινῶς δεηθῶμεν αὐτῷ· Ἀνάστα Κύριε, σῶσον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Ὁ Σταυρὸς σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν σταυρωθέντα, Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ὁρῶσά σε κρεμάμενον, Χριστέ, ἡ σὲ κηύσασα, ἀνεβόα· Τί τὸ ξένου ὁ ὀρῶ, μυστήριον Τίε μου; πῶς ἐπὶ ξύλου θνήσκεις, σαρκὶ πηγνύμενος, ζωῆς χορηγέ;

Καθίσμα Ἦχος δ'.

Ἐξηγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῷ τιμίῳ σου αἵματι· τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς, καὶ τῇ λόγῃ κεντηθεὶς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώποις· Σωτήρ ἡμῶν δόξα σοι.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ Ε.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ στρατιῶται ἀπήγαγον τὸν Ἰησοῦν ἔσω τῆς αὐλῆς, ὃ ἔστι Πραιτώριον· καὶ συγκυκαλοῦσιν ὅλην τὴν σπεῖραν. Καὶ ἐνδύουσιν αὐτὸν πορφύραν, καὶ περιτιθιάσιν αὐτῷ πλέξαντες ἀκάνθιον στέφανον. Καὶ ἤρξαντο ἀσπάζεσθαι αὐτὸν, καὶ λέγειν· Χαῖρε, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ἐτυπτον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καλάμῳ, καὶ ἐνέπτυνον αὐτῷ· καὶ τιθέντες τὰ γόνατα, προσεκύνουν αὐτῷ. Καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν αὐτῷ, ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν πορφύραν, καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια τὰ ἴδια· καὶ ἐξάγουσιν αὐτὸν, ἵνα σταυρώσωσιν αὐτόν. Καὶ ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον, ἐρχόμενον ἀπὸ ἀγροῦ, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου καὶ Ρούφου, ἵνα ἄρῃ τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ. Καὶ φέρουσιν αὐτὸν ἐπὶ Γολγοθᾶ τόπον· ὃ ἔστι μεθερμηνευσμένον, Κρανίου τόπος. Καὶ ἐδίδουν αὐτῷ πιεῖν ἔσμυρνισμένον, οἶνον· ὃ δὲ οὐκ ἔλαβε. Καὶ σταυρώσαντες αὐτόν, διεμέριζον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, βάλλοντες κλῆρον ἐπ' αὐτὰ, τίς τί ἄρῃ. Ἦν δὲ ὥρα τρίτη, καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν· Καὶ ἦν ἡ ἐπιγραφὴ τῆς αἰτίας αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένη. Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Καὶ σὺν αὐτῷ σταυροῦσι δύο

ληστές· ἓνα ἐκ δεξιῶν, καὶ ἓνα ἐξ ἐωνύμων αὐτοῦ. Καὶ ἐπληρώθη ἡ Γραφή, ἣ λέγουσα· Καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη. Καὶ οἱ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν κινοῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ λέγοντες· Οὐαὶ, ὁ καταλύων τὸν ναὸν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν· σῶσον σεαυτὸν, καὶ κατάβα ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους, μετὰ τῶν γραμματέων, ἔλεγον· Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι. Ὁ Χριστὸς, ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, καταβίτω νῦν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ, ἵνα ἴδωμεν καὶ πιστεύσωμεν αὐτῷ.

Ἔπειτα ψάλλομεν τοὺς Μακαρισμοὺς εἰς στίχ. η'.

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἔστιν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσιν τὴν γῆν.

Ἦχος δ'.

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδὰμ, παραδείσου γέγονεν ἄποικος· διὰ ξύλου δὲ Σταυροῦ, ὁ ληστής Παράδεισον

ἔκησεν· ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος, ἐντολὴν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος· ὁ δὲ συσταυρούμενος, Θεὸν ἠμολόγησε τὸν κρυπτόμενον. Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Κακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Τὸν τοῦ νόμου Ποιητὴν, ἐκ μαθητοῦ ὠνήσαντο ἄνομοι, καὶ ὡς παράνομον αὐτὸν, τῷ Πιλάτου βήματι ἔστησαν, κραυγάζοντες· Σταύρωσον τὸν ἐν ἐρήμῳ τούτους μανναδοτήσαντα. Ἡμεῖς δὲ τὸν δίκαιον, ληστὴν μιμησάμενοι, πίστει κράζομεν. Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλευθιῶνται.

Τῶν θεοκτόνων ὁ ἔσμος, Ἰουδαίων ἔθνος τὸ ἄνομον, πρὸς Πιλάτον ἐμμανῶς, ἀνακράζον ἔλεγε· Σταύρωσον, Χριστὸν τὸν ἀνεύθυνον· Βαρραβᾶν δὲ μᾶλλον οὗτοι ᾔτήσαντο· Ἡμεῖς δὲ φθεγγόμεθα, ληστοῦ τοῦ εὐγνώμονος, τὴν φωνὴν πρὸς αὐτόν· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁρῶνται.

Ἡ ζωηφόρος σου Πλευρὰ, ὡς ἐξ Ἐδέμ πηγὴ ἀναβλύζουσα, τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, ὡς λογικὸν ποτίζει Παράδεισον, ἐντεῦθεν μερίζουσα, ὡς εἰς

ἀρχὰς εἰς τέσσαρα Εὐαγγέλια, τὸν κόσμον ἀρδεύουσα, τὴν κτίσιν εὐφραίνουσα, καὶ τὰ ἔθνη πιστῶς διδάσκουσα, προσκυνεῖν τὴν Βασιλείαν σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

Ἐσταυρώθης δι' ἐμέ, ἵνα ἐμοὶ πηγάσῃς τὴν ἀφεσιν· ἐκεντήθης τὴν πλευρὰν, ἵνα κρουνοὺς ζωῆς ἀναβλύσῃς μοι· τοῖς ἡλοῖς προσήλωσαι, ἵνα ἐγὼ τῷ βάθει τῶν παθημάτων σου, τὸ ὕψος τοῦ κράτους σου, πιστούμενος κράζω σοι ζωοδότα Χριστέ. Δόξα καὶ τῷ Σταυρῷ Σῶτερ καὶ τῷ Πάθει σου.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Σταυρουμένου σου Χριστέ, πᾶσα ἡ κτίσις βλέπουσα ἔτρεμε τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεδοκέτο φόβῳ τοῦ κράτους σου· φωστῆρες ἐκρύπτοντο, καὶ τοῦ Ναοῦ ἐρράγη τὸ καταπέτασμα· τὰ ὄρη ἐτρόμαξαν, καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ Λησιτῆς ὁ πιστὸς, κραυγάζει σοι σὺν ἡμῖν, Σωτήρ τὸ Μνήσθητι.

Μακάριοι ἐστέ ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσιν καὶ εἰπῶσιν πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ἕνεκεν ἡμεῶν.

Τὸ χειρόγραφον ἡμῶν, ἐν τῷ σταυρῷ διέρρηξας Κύριε, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς, τὸν ἐκείσε τύ-

ΕΙΣ ΜΑΝΟΣ ΓΙΟ

ραννον ἔδησας, ρυσάμενος ἅπαντας, ἐκ δεσμῶν θανάτου τῇ ἀναστάσει σου· δι' ἧς ἐφωτίσθημεν, φιλάνθρωπε Κύριε, καὶ βοῶμέν σοι· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολλὸς ἐν τοῖς Οὐρανοῖς.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ τοῦ θανάτου λύσας τὴν δύναμιν, καὶ ἐξαλείψας ὡς Θεὸς, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον Κύριε, Ἀηστοῦ τὴν μετάνοιαν, καὶ ἡμῖν παράσχου μόνε φιλάνθρωπε, τοῖς πίστει λατρεύουσι, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ βοῶσι σοι· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα καὶ Τίον, καὶ τὸ Πνεῦμα πάντες τὸ Ἅγιον, ὁμοφρόνως οἱ πιστοὶ, δοξολογεῖν ἀξίως εὐξώμεθα, Μονάδα Θεότητος, ἐν τρισὶν ὑπάρχουσαν ὑποστάσεων, ἀσύγχυτον μένουσαν, ἀπλῆν, ἀδιαίρετον καὶ ἀπρόσιτον· δι' ἧς ἐκλυτρουόμεθα τοῦ πυρὸς τῆς κολάσεως.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν Μητέρα σου Χριστὲ, τὴν ἐν σαρκὶ ἀσπόρως τεκοῦσάν σε, καὶ Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόκον μείνασαν ἄφθορον, αὐτὴν σοι προσάγομεν, εἰς

πρεσβεΐαν Δέσποτα πολυέλεε, πταισμάτων συγχώρησιν, δωρῆσασθαι πάντοτε, τοῖς κραυγάζουσι· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον.

Στίχ. Ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς μου, πρόσχες μοι· ἵνα τί ἐγκατέλιπες με·

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ρια'.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθόντες οἱ στρατιῶται εἰς τόπον λεγόμενον Γολγοθᾶ, ὃς ἐστὶ λεγόμενος Κρανίου τόπος, ἔδωκαν αὐτῷ πιεῖν ὄξος μετὰ χολῆς μεμιγμένον· καὶ γευσάμενος, οὐκ ἠθέλε πιεῖν· Σταυρώσαντες δὲ αὐτὸν, διεμερίσαντο τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, βάλλοντες κλῆρον· ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν ὑπὸ τοῦ Προφήτου· Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον. Καὶ καθήμενοι, ἐτήρουν αὐτὸν ἐκεῖ. Καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὴν αἰτίαν αὐτοῦ γεγραμμένην· Οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Τότε σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λησταί· εἰς ἐκ δεξιῶν καὶ εἰς ἐξ εὐωνύμων. Οἱ δὲ παραπορευό-

SISMANOGLIO
ΕΡΜΕΥΑΙΟ

μενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν, κινουῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ λέγοντες· Ὁ καταλύων τὸν ναὸν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν, σῶσον σεαυτὸν. εἰ Τίος εἶ τοῦ Θεοῦ, κατάβηθι ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐμπαίζοντες μετὰ τῶν Γραμματέων καὶ Πρεσβυτέρων, ἔλεγον· Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐδύναται σῶσαι· εἰ Βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐστὶ, καταβάτων ἄπὸ τοῦ Σταυροῦ, καὶ πιστεύσομεν αὐτῷ. Πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν· ρυσάσθω νῦν αὐτὸν, εἰ θέλει αὐτὸν ἔλπε γάρ· Ὅτι Θεοῦ εἰμι Τίος. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ οἱ λησταί, οἱ συσταυρωθέντες αὐτῷ, ὠκείδιζον αὐτῷ. Ἀπὸ δὲ τῆς ὥρας ἕκτης σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἕως ἐνάτης. Περὶ δὲ τὴν ἐνάτην ὥραν ἀνεβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ, λέγων· Ἡλί, Ἡλί, λαμὰ σαβαχθανί; τουτέστι, Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί με ἐγκατέλιπες; Τινὲς δὲ τῶν ἐκεῖ ἐστῶτων, ἀκούσαντες, ἔλεγον· Ὅτι Ἡλίαν φωνεῖ οὗτος. Καὶ εὐθέως δραμῶν εἰς ἕξ αὐτῶν, καὶ λαβὼν σπόγγον, πλήσας τε ὄξους καὶ περιθῆεις καλάμῳ, ἐπότιζεν αὐτὸν· Οἱ δὲ λοιποὶ ἔλεγον· Ἄφες, ἴδωμεν, εἰ ἔρχεται Ἡλίας σῶσων αὐτὸν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς, πάλιν κράξας φωνῇ μεγάλῃ, ἀφῆκε τὸ πνεῦμα. Καὶ ἰδοὺ, τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο, ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω· καὶ ἡ γῆ ἐσειέσθη, καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ τὰ μνημεῖα ἀνεώχθησαν· καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων Ἀγίων ἠγέρθη, καὶ

ἐξελθόντες ἐκ τῶν μνημείων, μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀγίαν Πόλιν, καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς. Ὁ δὲ Ἐκατόνταρχος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν, ἰδόντες τὸν σεισμὸν καὶ τὰ γινόμενα, ἐφοβήθησαν σφόδρα λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ Τίος ἦν οὗτος.

Ἔτα ἀναγινώσκειται ὁ Ν'. ψαλμὸς καὶ τῆθυς τό.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ ρια.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ καὶ ἕτεροι δύο κακούργοι, σὺν αὐτῷ ἀναιρεθῆναι. Καὶ ὅτε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸν τόπον τὸν καλούμενον Κρανίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτὸν, καὶ τοὺς κακούργους· ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν, ὃν δὲ ἐξ ἀριστερῶν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε· Πάτερ ἄφες αὐτοῖς οὐ γὰρ οἶδαςί τί ποιοῦσι. Διαμεριζόμενοι δὲ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἔβαλον κλῆρον. Καὶ εἰστίκει ὁ λαὸς θεωρῶν· ἐξεμυκτήριζον δὲ καὶ οἱ Ἀρχόντες σὺν αὐτοῖς λέγοντες· Ἄλλους ἔσωσε· σωσάτω ἑαυτὸν, εἰ οὗτος ἐστὶν ὁ Χριστὸς, ὁ τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτός. Ἐνέπαιζον δὲ αὐτῷ καὶ στρατιῶται προσερχόμενοι καὶ ὄξος προσφέροντες αὐτῷ, καὶ λέγοντες· Εἰ σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, σῶσον σεαυτὸν· Ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφή γεγραμμένη ἐπ' αὐτῷ γράμμασιν

Ἑλληνικοῖς καὶ Ῥωμαϊκοῖς καὶ Ἑβραϊκοῖς· Οὗτός ἐστιν ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. Εἷς δὲ τῶν κρεμασθέντων κακούργων ἐβλασφήμει αὐτὸν, λέγων· Εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς· Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος ἐπέτιμα αὐτῷ, λέγων· Οὐδὲ φοβῆ σὺ τὸν Θεὸν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; Καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἐπραξε· Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἐσθι ἐν τῷ παραδείσῳ· Ἦν δὲ ὡσεὶ ὦρα ἕκτη, καὶ σκότος ἐγένετο ἐφ' ὄλην τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐνάτης· καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος· καὶ ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ μέσον. Καὶ φωνήσας φωνῇ μεγάλῃ ὁ Ἰησοῦς, εἶπε· Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐξέπνευσεν· Ἰδὼν δὲ ὁ Ἐκατόνταρχος τὸ γενόμενον, ἐδόξασε τὸν Θεὸν, λέγων· Οὕτως ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος ἦν. Καὶ πάντες οἱ συμπαραγενόμενοι ὄχλοι ἐπὶ τὴν θεωρίαν ταύτην, θεωροῦντες τὰ γενόμενα, τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη ὑπέστρεφον. Εἰστήκεισαν δὲ πάντες οἱ γνωστοὶ αὐτοῦ μακρόθεν, καὶ γυναῖκες αἱ συνακολουθήσασαι αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ὁρῶσαι ταῦτα.

Ῥῶδ' ε'. Ἦχος πλ. β'. Ὁ Εἰρημός.

«Πρὸς σέ ὀρθρίζω, τὸν δι' εὐσπλαγχνίαν σεαυτὸν, τῷ πεσόντι κενώσαντα ἀτρέπτως, καὶ μέχρι παθῶν, ἀπαθῶς ὑποκύψαντα, Λόγε Θεοῦ, Τὴν εἰρήνην παράσχου μοι φιλάνθρωπε».

Τροπάρια.

Ρυφθέντες πόδας, καὶ προκαθαρθέντες, μυστηρίου μεθέξει, τοῦ θείου νῦν Χριστέ, σοῦ οἱ ὑπηρέται, ἐκ Σιών Ἐλαιῶνοι, μέγα πρὸς ὄρος συνανηλθον, ὑμνοῦντές σε φιλάνθρωπε.

Ὅρατε εἶφηε, φίλοι μὴ θροεῖσθε· νῦν γὰρ ἤγγικεν ὦρα, ληφθῆναι με κταθῆναι χερσὶν ἀνόμων· πάντες δὲ σκορπισθήσεσθε, ἐμὲ λιπόντες· οὐς συνάξω, κηρῦξαί με φιλάνθρωπον.

Καταβασία. Πρὸς σέ ὀρθρίζω

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, διῦτε πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατείδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου καὶ ἔλεγεν· Εἰ καὶ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις ὁ Τίος καὶ Θεός μου.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν ἴδιον Ἄρνα, ἡ ἀμιάς θεωροῦσα πρὸς σφαγὴν ἐλκόμενον, ἠκολούθει Μαρία, τρυχομένη μεθ' ἐτέρων γυναικῶν, ταῦτα βοῶσα· Ποῦ πορεύει τέκνον; τίνας χάριν τὸν ταχὺν δρόμον τελεῖς; μὴ ἕτερος γάμος πάλιν ἐστὶν ἐν Κανᾷ, κἀκεῖ νῦν σπεύδεις, ἵν' ἐξ ὕδατος αὐτοῖς οἶνον ποιήσης; συνέλθω σοι τέκνον ἢ μείνω σοι μᾶλλον; δός μοι λόγον, Λόγε, μὴ σιγῶν παρέλθης με, ὁ ἀγνήν τηρήσας με· σὺ γὰρ ὑπάρχεις ὁ Τίος καὶ Θεός μοι.

Συναξάριον τοῦ Μηνναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλη Παρασκευῇ τὰ ἅγια καὶ σωτήρια καὶ φρικτὰ Πάθη τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτελοῦμεν, τοὺς ἐμπυσμοὺς, τὰ ραπίσματα, τὰ κολαφίσματα τὰς ὑβρεις, τοὺς γέλωτας, τὴν πορφυρᾶν χλαῖναν, τὸν κάλαμον, τὸν σπόγγον τὸ ὄξος, τοὺς ἥλους, τὴν λόγχην, καὶ πρὸ πάντων τὸν σταυρὸν καὶ τὸν ἄνατον, ἃ δι' ἡμᾶς ἐκὼν καταδέξατο· ἐπὶ δὲ καὶ τὴν τοῦ εἰγνώμονος ληστοῦ, τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ, σωτήριον ἐν τῷ σταυρῷ ὁμολογίαν.

Στίχοι εἰς τὴν Σταύρωσιν.

Ζῶν εἶ Θεὸς σὺ, καὶ νεκρωθεὶς ἐν ξύλῳ,
 ὦ νεκρὲ γυμνέ, καὶ Θεοῦ ζῶντος Λόγε.

Ἔτεροι εἰς τὸν εἰγνώμονα ληστήν.

Κεκλεισμένας ἤνοιξε τῆς Ἐδέμ πύλας,
 Βαλὼν ὁ ληστῆς κλεῖδα τὸ, Μνήσθητί μου,
 Τῇ ὑπερφνεῖ καὶ περὶ ἡμᾶς παναπειρῆ σου εὐ-
 σλαγχνία, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ν'. Ὁ Εἰσμός.

«Στήλην κακίας ἀντιθέο, Παῖδες θεῖοι παρέδειγ-
 μάτισαν· κατὰ Χριστοῦ δὲ φρυαττόμενον ἄνομον συ-
 νεδριον, βουλευέται κενά, στεῖναι μελετᾷ, τὸν ζωῆς
 κρατοῦντα παλάμη· ὃν πᾶσα κτίσις εὐλογεῖ δοξά-
 ζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας».

Τροπάρια.

Ἀπὸ βλεφάρων Μαθηταί, νῦν ὑπνον ἔφησ Χρι-
 στέ τινάξατε· ἐν προσευχῇ δὲ γρηγορεῖτε, πειρασμῶ
 μήπως ὀλησθε, καὶ μάλιστα Σίμων· τῷ κραταιῷ γὰρ
 μεζῶν πείρα· γνώθι με Πέτρε, ὃν πᾶσα κτίσις, εὐ-
 λογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βέβηλον ἔπος τῶν χειλέων, οὐ ποτε προήσομαι
 Δέσποτα· σὺν σοὶ θανοῦμαι ὡς εὐγνώμων, κἄν οἱ
 πάντες ἀρνήσωνται· ἐβόησε Πέτρος· σὰρξ οὐδὲ αἷ-
 μα, ὁ Πατήρ σου ἀπεκάλυψέ μοι σέ, ὃν πᾶσα κτίσις,
 εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βάθος σοφίας θεϊκῆς, καὶ γνώσεως οὐ πᾶν ἐ-
 ξηρεύησας· ἄβυσσον δέ μου τῶν κριμάτων, οὐ κα-
 τέλαβες ἄνθρωπε· ὁ Κύριος ἔφη· Σὰρξ οὐν ὑπάρχων,
 μὴ καυχῶ ἀρνήση τρίτον γάρ με, ὃν πᾶσα κτίσις,
 δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

*Απαγορεύεις, Σίμων Πέτρε, ὅπερ πείσῃ τάχος
 ὡς εἰρηται, καὶ σοὶ παιδίσκη, εἰς θάλαττον προσελ-
 θοῦσα πιθήσει σε· ὁ Κύριος ἔφη· πικρῶς δακρύσας,
 ἔξεις ὁμως εὐλάτῳν με, ὃν πᾶσα κτίσις, εὐλογεῖ δο-
 ξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Λινοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Καταβασία. Στήλην κακίας ἀντιθέου.

*Ὡδὴ θ'. Ὁ Εἰρηός.

*Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ, καὶ ἐνδοξοτέ-
 ραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως,
 *Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ
 μεγαλύνομεν.

Τροπάσια.

*Ολέθριος σπεῖρα θεοστυγῶν, πονηρευομένων, θεοκτό-

νων συναγωγή, ἐπέστη Χριστέ σοι, καὶ ὡς ἄδικον
 εἶλκε, τὴν Κτίσιν τῶν ἀπάντων· ὃν μεγαλύνομεν.

*Νόμον ἀγνοοῦντες οἱ ἄσεβεῖς, φωνὰς προφητῶν
 τε, μελετῶντες διακενής, ὡς πρόβατον εἶλκον, σὲ τὸν
 πάντων Δεσπότην, ἀδίκως σφαγιάσαι· ὃν μεγαλύ-
 νομεν.

*Τοῖς ἔθνεσιν ἐκδοτον τὴν ζωὴν, σὺν τοῖς Γραμ-
 ματεῦσιν, ἀναιρεῖσθαι οἱ Ἱερεῖς παρέσχον, πληγέν-
 τες αὐτοφθόνῳ κακίᾳ, τὸν φύσει Ζωοδότην, ὃν με-
 γαλύνομεν.

*Ἐκύκλωσαν κύνες ὡσεὶ πολλοὶ, ἐκρότησαν Ἄ-
 ναξ, σιαγόνα σὺν ραπισμῶ· ἠρώτων σε, σοῦ δέ,
 ψευδῆ κατεμαρτύρουν, καὶ πάντα ὑπομείνας, ἅπαν-
 τας ἔσωσας.

Καταβασία. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ.

*Ἐξαποδείλαριον Ἦχος γ'.

*Τὸν ληστὴν αὐθημερὸν, τοῦ Παραδείσου ἠξίω-
 σας Κύριε· κἀμὲ τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, φώτισον
 καὶ σῶσόν με. Ἐκ τρίτου.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ
 ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ Εα'.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰστήκεισαν παρὰ τῷ Σταυρῷ
 τοῦ Ἰησοῦ ἡ Μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Μητρὸς

αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ, καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνή. Ἰησοῦς οὖν, ἰδὼν τὴν Μητέρα καὶ τὸν Μαθητὴν παρεστῶτα ὄν ἡγάπα, λέγει τῇ Μητρὶ αὐτοῦ· Γυναίκα, ἰδοὺ ὁ υἱός σου. Ἐἶτα λέγει τῷ Μαθητῇ· Ἴδου ἡ Μητηρ σου. Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν ὁ Μαθητῆς αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια. Μετὰ τοῦτο εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντα ἤδη τετέλεστοι, ἵνα τελειωθῇ ἡ Γραφή, λέγει Διψῶ. Σκεῦος οὖν ἔκειτο ὄξους μεστόν· οἱ δὲ, πλήσαντες σπόγγον, ὄξους καὶ ὑσώπῳ περιθέντες, προσήνεγκαν αὐτοῦ τῷ στόματι. Ὅτε οὖν ἔλαβε τὸ ὄξος ὁ Ἰησοῦς, εἶπε· Τετέλεστοι· καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρεδωκε τὸ πνεῦμα. Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι, ἵνα μὴ μείνη ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὰ σώματα ἐν τῷ Σαββάτῳ, ἐπεὶ Παρασκευὴ ἦν, (ἦν γὰρ μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνη τοῦ Σαββάτου), ἠρώτησαν τὸν Πιλάτον ἵνα καταγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη καὶ ἀρθῶσιν. Ἦλθον οὖν οἱ στρατιῶται, καὶ τοῦ μὲν πρώτου κατέαξαν τὰ σκέλη καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ. Ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντες, ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα, οὐ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη· ἀλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἐνυξε, καὶ εὐθέως ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ. Καὶ ὁ ἑωρακὼς μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ ἐστὶν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ· καὶ οὐδεὶς οἶδεν ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἵνα ὑμεῖς πιστεύσητε. Ἐγένετο γὰρ ταῦτα, ἵνα ἡ Γραφή πληρωθῇ· Ὅστούν οὐ συν-

τριβήσεται αὐτοῦ. Καὶ πάλιν ἑτέρα Γραφή λέγει· Ὅφονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.

Καὶ εὐθὺς τοὺς Αἰῶνες, ἐν οἷς ἰστώμεν Στίχ. 5· καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος γ'.

Δύο καὶ ποιηρὰ ἐποίησεν, ὁ πρωτότοκος υἱός μου Ἰσραὴλ· ἐμὲ ἐγκατέλιπε, πηγὴν ὕδατος ζωῆς, καὶ ὠρυξεν ἐαυτῷ φρέαρ συντετριμμένον· ἐμὲ ἐπὶ ξύλου ἔσταύρωσε, τὸν δὲ Βαραββᾶν ἠτήσατο καὶ ἀπέλυσεν· ἐξέστη ὁ Οὐρανὸς ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε· σὺ δὲ Ἰσραὴλ οὐκ ἐνετράπησ, ἀλλὰ θανάτῳ με παρέδωκας. Ἄφες αὐτοῖς, Πάτερ ἅγιε, οὐ γὰρ οἶδασι τί ἐποίησαν.

Ἐκαστον μέλος τῆς ἀγίας σου σαρκὸς, ἀτιμίαν δι' ἡμᾶς ὑπέμεινε· τὰς ἀκάνθας ἢ κεφαλὴν ἢ ὄψις τὰ ἐμπτύσματα· αἱ σιαγόνες τὰ ραπίσματα· τὸ στόμα τὴν ἐν ὄξει κερασθεῖσαν χολὴν τῇ γεύσει· τὰ ὦτα τὰς δυσσεβεῖς βλασφημίας· ὁ νῶτος τὴν φραγγέλωσιν καὶ ἡ χεὶρ τὸν κάλαμον· αἱ τοῦ ὅλου σώματος ἐκτάσεις ἐν τῷ σταυρῷ· τὰ ἄρθρα, τοὺς ἥλους· καὶ ἡ πλευρὰ τὴν λόγχην· ὁ παθὼν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ παθῶν ἐλευθερώσας ἡμᾶς, ὁ συγκαταβάς ἡμῖν φιλα-

θρωπία καὶ ἀνυψώσας ἡμᾶς, παντοδύναμε Σωτῆρ, ἐ-
λήσον ἡμᾶς.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, πᾶσα ἡ κτίσις βλέ-
πουσα ἔτρεμε· τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεδονήθησαν φό-
βῳ τοῦ κράτους σου· σοῦ γὰρ ὑψωθέντος σήμερον,
γένος, Ἑβραίων ἀπώλετο· τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτα-
σμα διερράγη διχῶς· τὰ μνημεῖα ἠνεόχθησαν, καὶ
νεκροὶ ἐκ τῶν τάφων ἐξανέστησαν. Ἐκατόνταρχος
ιδὼν τὸ θαῦμα, ἐφριξε· παρεστῶσα δὲ ἡ Μητήρ σου,
ἐβόα θρηνῶδουσα μητρικῶς· Πῶς μὴ θρηνήσω καὶ
τὰ σπλάγχνα μου τύψω, ὁρῶσά σε γυμνόν, ὡς κα-
τάκριτον ἐν ξύλῳ κρεμάμενον; ὁ σταυρωθεὶς καὶ
ταφεὶς, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. 6'.

Ἐξέδυσάν με τὰ ἱμάτιά μου καὶ ἐνέδυσάν με
χλαμύδα κοκκίνην. ἔθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου,
στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, καὶ ἐπὶ τὴν δεξιάν μου χεῖ-
ρα ἔδωκαν κάλαμον, ἵνα συντριψῶ αὐτοῦς, ὡς σκευὴ
κεραμέως.

Καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μαστίγωσιν, τὸ δὲ
πρόσωπόν μου οὐκ ἀπιστράφη ἀπὸ ἐμπισμάτων.
βήματι Πιλάτου παρέστην, καὶ σταυρὸν ὑπέμεινα
διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ^{ΕΘ'}.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμα-
θαίας, εὐσχήμων βουλευτῆς, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσ-
δεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰ-
σῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰη-
σοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε· καὶ
προσκαλεσάμενος τὸν Κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐ-
τὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ Κεντυρίω-
νος, ἔδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας
σιδῶνα, καὶ καθελὼν αὐτὸν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι,
καὶ κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ, ὃν ἦν λελατομημέ-
νον ἐκ πέτρας· καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύ-
ραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ
Μαρία Ἰωσή ἐθεώρουν ποῦ τίθεται.

Εἶτα· Σοὶ δόξα πρέπει· τὸ Δόξα σοι τῷ δείξαντι
τὸ φῶς. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ. κτλ. Ὁ δὲ Ἱερεὺς
τὴν Συναπτὴν, καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, Ὅτι Θεὸς
ἐλέους εὐθὺς τὸ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ^{ΕΒ'}.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἠρώτησε τὸν Πιλάτον ὁ Ἰωσήφ

ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, (ὢν μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, κεκρυμμένος δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων), ἵνα ἄρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἐπέτρεψεν ὁ Πιλάτος. Ἦλθεν οὖν καὶ ἦρε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἦλθε δὲ καὶ Νικόδημος, (ὁ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἐκτὸς, φέρων μίγμα σμύρνης καὶ ἀλόης ὡσεὶ λίτρας ἑκατόν. Ἔλαβον οὖν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔδησαν αὐτὸ ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων, καθὼς ἔθος ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις ἐνταφιάζειν. Ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ, ὅπου ἐσταυρώθη, κήπος, καὶ ἐν τῷ κήπῳ μνημεῖον καινόν, ἐν ᾧ οὐδέπω οὐδεὶς ἐτέθη. Ἐκεῖ οὖν διὰ τὴν Παρασκευὴν τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐγγὺς ἦν τὸ μνημεῖον, ἔθηκαν τὸν Ἰησοῦν.

Μετὰ τοῦτο εὐθὺς ἐβάλλομεν Ἀπόστιχα τὰ παρόντα

Ἰδιόμελα. Ἦχος. α΄.

Πᾶσα ἡ Κτίσις, ἠλλιοῦτο φόβῳ, θεωροῦσά σε, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον Χριστέ· ὁ ἥλιος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια συνεταράττετο· τὰ πάντα συνέπασχον, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι. Ὁ ἐκουσίως δι' ἡμᾶς ὑπομείνας, Κύριε, δόξα σοι.

Ἦχος β΄.

Στίχ. Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν μου ἔβαλον κλῆρον.

Λαὸς δυσεβεῆς καὶ παράνομος, ἵνα τί μελετᾷ

κενά· ἵνα τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, θανάτῳ κατεδίκασει· Μέγα θαῦμα! ὅτι ὁ Κτίστης τοῦ Κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδοται, καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται ὁ φιλάθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν ᾧδε δεσμώτας ἐλευθερώσῃ, κράζοντας· Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Ἔδωκαν εἰς τὸ Βρῶμά μου χολὴν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὄξος.

Σήμερον σὲ θεωροῦσα, ἡ ἀμεμπτος Παρθένος ἐν Σταυρῷ, λόγε ἀναρτώμενον, ὀδυρομένη μητρῶα σπλάγχνα, ἐτέρωτο τὴν καρδίαν πικρῶς, καὶ στενάζουσα ὀδυνηρῶς ἐκ βάθους ψυχῆς, παρειὰς σὺν θριξὶ καταξαινοῦσα, κατετρίχετο· διὸ καὶ τὸ στήθος τύπτουσα, ἀνέκραζε γοερῶς· Οἶμοι θεῖον τέκνον! Οἶμοι τὸ φῶς τοῦ Κόσμου! Τί ἔδυσ ἐξ ὀφθαλμῶν μου, ὁ Ἄμνος τοῦ Θεοῦ· ὅθεν αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀσωμάτων, τρόμφ συνείχοντο λέγουσαι· Ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς, Βασιλεὺς ὑμῶν, πρὸ αἰώνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστέ, σὲ τὸν Πάντων Κτίστην καὶ Θεὸν, ἡ σὲ ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐβόα πικρῶς. Τίέ μου ποῦ τὸ κάλλος ἔδυσ τῆς μορφῆς σου; οὐ φέρω καθορᾶν σε ἀδίκως σταυρούμενον· σπεῦσον οὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἴδω καὶ γὼ, σοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν, τριήμερον ἐξανάστασιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, ἀναβαίνοντός σου ἐν τῷ Σταυρῷ, φόβος καὶ τρόμος ἐπέπεσε τῇ Κτίσει· καὶ τὴν γῆν μὲν ἐκώλυες καταπιεῖν τοὺς σταυροῦντάς σε· τῷ δὲ Ἄδῃ ἐπέτρεπες ἀναπέμπειν τοὺς δεσμίους εἰς ἀναγέννησιν Βροτῶν. Κριτὰ ζώντων καὶ νεκρῶν, ζωὴν ἤλθες παρασχεῖν, καὶ οὐ θάνατον. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Καὶ νῦν Ἦχος πλ. δ'.

Ἦδη βιάπτεται κάλαμος ἀποφάσεως, παρὰ κριτῶν ἀδίκων, καὶ Ἰησοῦς δικάζεται καὶ κατακρίνεται σταυρῷ· καὶ πάσχει ἡ Κτίσις, ἐν Σταυρῷ καθορῶσα τὸν Κύριον. Ἄλλ' ὁ φύσει σώματος δι' ἐμὲ πάσχων· ἀγαθὲ Κύριε, δόξα σοι.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ
ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΡΙΥ.

Τῇ ἐπαύριον, ἧτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν, συνήχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς Πιλάτον, λέγοντες· Κύριε, ἐμνήσθημεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν, ἔτι ζῶν· Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι. Κέλευσον οὖν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας· μήποτε, ἐλθόντες οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ νυ-

κτός, κλέψωσιν αὐτὸν, καὶ εἴπωσι τῷ λαῷ· Ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης. Ἐφη δὲ αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Ἐχετε κουστωδίαν ὑπάγετε, ἀσφαλίσασθε ὡς οἴδατε. Οἱ δὲ πορευθέντες, ἠσφάλισαντο τὸν τάφον, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μετὰ τῆς κουστωδίας.

Εἶτα τὸ Ἄγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι, κλπ. Καὶ τὸ Ἀπολυτικίον. Ἦχος δ'.

Ἐξηγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, τῷ τιμίῳ σου Λίματι· τῷ σταυρῷ προσηλωθεὶς, καὶ τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀιθρώποις. Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις.

© ΣΙΣΜΑΝΟΣΙΜΟ ΜΕΓΑΛΑΡΟ

Καὶ νῦν.

ΤΩΙ ΑΓΙΩΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΙ
ΣΑΒΒΑΤΩΙ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΡΘΡΟΥ

Ψάλλεται ἐσπέρας τῆς παρασκευῆς,
ἢ ὄρθρου βαθίως τοῦ σαββάτου.

Εὐλογητοῦ γενομένου, μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον,
ψάλλομεν, τὸ Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εἰς
Ἦχον β'.

Εἶτα τὰ παρόντα Τροπάρια. Ἦχος β'.

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν,
τὰ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρῷ εἰλήσας καὶ
ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπίθετο.

Δόξα.

Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἢ ἀθά-
νατος, τότε τὸν ἄδην ἐνέκρωσας, τῇ ἀστραπῇ τῆς
Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονί-
ων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων
ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπι-
στάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρ-
χει ἀρμόδια, Χριστὸς δὲ διαφθορᾶς ἐδείχθη ἀλλό-
τριος.

Συναπτὴ μικρὰ παρὰ τοῦ Ἱερέως καὶ ἐκφώνη-
σις· Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν. Εἶτα ψάλλομεν τὰ παρόντα Καθίσματα·

Ἦχος Α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Σινδόνι καθαρῷ, καὶ ἀρώμασι θείοις, τὸ Σῶμα
τὸ σεπτὸν, ἐξαιτήσας Πιλάτῳ, μυρίζει καὶ τίθησιν,
Ἰωσήφ καινῷ μνήματι· ὅθεν ὄρθρῳ, αἱ Μυροφόροι
γυναῖκες, ἀνεβόησαν· Δεῖξον ἡμῖν ὡς προείπας, Χρι-
στὲ τὴν Ἀνάστασιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐξέστησαν χοροὶ, τῶν Ἀγγέλων ὀρῶντες, τὸν
ἐν τοῖς τοῦ Πατρὸς, καθεζόμενον κόλποις, πῶς τάφῳ
κατατίθεται, ὡς νεκρὸς ὁ ἀθάνατος· ὃν τὰ τάγματα,
τὰ τῶν Ἀγγέλων κυκλοῦσι, καὶ δοξαζοῦσι, σὺν τοῖς
νεκροῖς ἐν τῷ Ἄδῃ, ὡς Κτίστην καὶ Κύριον.

Εἶτα τὸν Ν'. εὐθὺς ψάλλομεν τὸν ἐπόμενον κα-
νόνα, ἐπαναλαμβάνοντες τὸν εἰρμὸν ὡς καταβασίαν.

Ἦδὴ α΄ Ἦχος πλ. β΄. Ὁ Εἰρημός.

«Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύψαντα πάλαι, διώκτην
«Τύραννον, ὑπὸ γῆς ἔκρυψαν, τῶν σεσωσμένων οἱ
«Παῖδες· ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ νεάνιδες, τῷ Κυρίῳ ἄσω-
«μεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Τροπάρια.

Κύριε Θεέ μου, ἐξόδιον ὕμνον καὶ ἐπιτάφιον,
ᾠδὴν σοι ἄσομαι, τῷ τῇ ταφῇ σου ζωῆς μοι, τὰς εἰ-
σόδους διανοίξατι, καὶ θανατοῦ θάνατον, καὶ ἄδην
θανατώσαντι.

Ἄνω σε ἐν θρόνῳ, καὶ κάτω, ἐν τάφῳ τὰ ὑπερ-
κόσμια, καὶ ὑποχθόνια, κατανοοῦντα Σωτήρ μου, ἐ-
δονεῖτο τῇ νεκρώσει σου· ὑπὲρ νοῦν ὠράθης γὰρ, νε-
κρὸς ζωαρχικώτατος.

Ἴνα σου τῆς δόξης, τὰ πάντα πληρώσης, κα-
ταπεφοίτηκας, ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς· ἀπὸ γὰρ σοῦ
οὐκ ἐκρύβη, ἡ ὑπόστασις μου ἢ ἐν Ἀδὰμ, καὶ τα-
φεῖς φθαρέντα με, καινοποιεῖς φιλόανθρωπε.

Καταβασία. Κύματι θαλάσσης.

Ἦδὴ γ΄. Ὁ Εἰρημός.

«Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων, κρεμάσαντα πᾶσαν τὴν γῆν
«ἀσχέτως, ἢ Κτίσις κατιδοῦσα, ἐν τῷ Κρανίῳ κρε-

«μάμενον, θάμβει πολλῷ συνείχετο· Οὐκ ἔστιν ἅγιος,
«πλὴν σου Κύριε κραυγάζουσα».

Τροπάρια.

Σύμβολα τῆς ταφῆς σου, παρέδειξας τὰς ὁρά-
σεις πληθύνας, νῦν δὲ τὰ κρύφια σου, θεανδρικῶς
διετράνωσας, καὶ τοῖς ἐν ἄδῃ Δέσποτα· Οὐκ ἔστιν
ἅγιος πλὴρ σου, Κύριε, κραυγάζουσιν.

Ἦπλωσας τὰς παλάμας, καὶ ἤνωσας τὰ τὸ πρὶν
διεστῶτα, καταστολῇ δὲ Σῶτερ, τῇ ἐν σινδόνι καὶ
μνήματι, πεπεδημένους ἔλυσας· Οὐκ ἔστιν ἅγιος,
πλὴν σου, Κύριε, κραυγάζοντας.

Μνήματι καὶ σφραγῖσιν, ἀχώρητε συνεσχέθης
βουλήσει· καὶ γὰρ τὴν δύναμίν σου, ταῖς ἐνεργείαις
ἐγνώρισας, θεουργικῶς τοῖς μέλπουσιν· Οὐκ ἔστιν
ἅγιος, πλὴν σου, Κύριε, φιλόανθρωπε.

Καταβασία. Σὲ τῶν ἐπὶ ὑδάτων.

Κάθισμα Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες,
νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ ὀφθίντιος Ἀγγέλου, ἐγένον-
το κηρύττοντος, Γυναιξὶ τὴν ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζο-
μεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν,
τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόγῳ Θεῷ ἡμῶν.

Ἦδὴ δ'. Ὁ Εἰρηός.

«Τὴν ἐν σταυρῷ σου θείαν κένωσιν, προορῶν
» Ἀββαοῦμ, ἐξεστηκῶς ἐβόα· Σὺ δυναστῶν διέκο-
» ψας, κράτος Ἀγαθὲ, ὁμιλῶν τοῖς ἐν ἄδῃ, ὡς παν-
» τοδύναμος».

Τροπάρια.

Ἐβδόμην σήμερον ἠγίασας, ἦν εὐλόγησας πρὶν,
καταπαύσει τῶν ἔργων· παράγεις γὰρ τὰ σύμπαντα
καὶ καινοποιεῖς, σαββατίζων Σωτήρ μου, καὶ ἀνα-
κτώμενος.

Ρωμαλεότητι τοῦ κρείττονος, ἐκνικήσαντός σου,
τῆς σαρκὸς ἢ ψυχῆ σου, διήρηται, σπαράττουσα,
ἄμφω γὰρ δεσμούς, τοῦ θανάτου καὶ ἄδου, Λόγε τῷ
κράτει σου.

Ὁ ἄδης, Λόγε, συναρτήσας σοι, ἐπικράνθη, βρο-
τὸν ὄρων τεθειμένον, κατάστικτον τοῖς μῶλωσι, καὶ
πανσθενουργόν, τῷ φρικτῷ τῆς μορφῆς δέ, διαπε-
φώνηκε.

Καταβασία. Σὲ τῶν ἐπὶ ὑδάτων.

Ἦδὴ ε'. Ὁ Εἰρηός.

«Θεοφανείας σου Χριστέ, τῆς πρὸς ἡμᾶς συμ-
» παθῶς γενομένης, Ἡσαΐας φῶς ἰδὼν ἀνέσπερον, ἐκ

» νυκτὸς ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν· Ἀναστήσονται οἱ νε-
» κροὶ, καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ
» πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ ἀγαλλιάσονται».

Τροπάρια.

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς, ὁ πλαστοουργὸς χοϊκὸς
χρηματίσας, καὶ σινδῶν καὶ τάφος ὑπεμφαίνουσι, τὸ
συνόνσοι Λόγε μυστήριον· ὁ Εὐσχήμων γὰρ Βου-
λευτῆς, τὴν τοῦ σὲ φύσαντος, βουλήν σχηματίζει,
ἐν σοὶ μεγαλοπρεπῶς καινοποιούντός με.

Διὰ θανάτου τὸ θνητὸν, διὰ ταφῆς τὸ φθαρτὸν
μεταβάλλεις· ἀφθαρτίζεις γὰρ θεοπρεπέστατα, ἀ-
παθανατίζων τὸ πρόσλημμα· ἡ γὰρ σὰρξ σου δια-
φθορὰν οὐκ οἶδε, Δέσποτα, οὐδέ, ἡ ψυχὴ σου εἰς
ἄδου, ξενοπρεπῶς ἐγκαταλέλειπται.

Ἐξ ἀλοχεύτου προελθὼν, καὶ λογχευθεὶς τὴν
πλευρὰν, Πλαστοουργέ μου, ἐξ αὐτῆς εἰργάσω τὴν
ἀνάπλασιν τὴν τῆς Εὐας Ἀδάμ γεόμενος, ἀφυπνώσας
ὑπερφυῶς, ὑπνον φυσιζῶον, καὶ ζωὴν ἐγείρας ἐξ ὕ-
νου, καὶ τῆς φθορᾶς ὡς Παντοδύναμος.

Καταβασία. Θεοφανείας σου Χριστέ.

Ἦδὴ στ'. Ὁ Εἰρηός.

«Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη, στέρνοις κη-
» τῶσις Ἰωάν· σου γὰρ τὸν τύπον φέρων, τοῦ πα-

»θόντος καὶ ταφῇ δοθέντος, ὡς ἐκ θαλάμου, τοῦ θη-
»ρὸς ἀνέθορε, προσεφώνει δὲ τῇ κουστῳδία. Οἱ φυ-
»λασσόμενοι μάταια καὶ ψευδῆ, ἔλειον αὐτοῖς ἐγκα-
τελίπετε».

Τροπάρια.

Ἄνηρέθης, ἀλλὰ οὐ διηρέθης, Λόγε, ἧς μετέ-
σχες σαρκός· εἰ γὰρ καὶ λέλυται σου, ὁ ναὸς ἐν τῷ
καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλὰ καὶ οὕτω μία ἦν ὑπόστα-
σις, τῆς Θεότητος καὶ τῆς σαρκός σου· ἐν ἀμφοτέ-
ροις γὰρ εἰς ὑπάρχεις Τίος, Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεὸς
καὶ ἄνθρωπος·

Βροτοκτόνον, ἀλλὰ οὐ Θεοκτόνον, ἔφην τὸ πται-
σμα τοῦ Ἀδάμ· εἰ γὰρ καὶ πέπονθέ σου, τῆς σαρ-
κός ἢ χοϊκῆ οὐσίας, ἀλλ' ἢ Θεότης ἀπαθῆς διέμεινε·
τὸ φθαρτὸν δέ σου πρὸς ἀφθαρσίαν μετεστοιχείω-
σας, καὶ ἀφθάρτου ζωῆς, ἔδειξας πηγὴν ἐξ ἀνα-
στάσεως.

Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει, ἄδης τοῦ γένους
τῶν βροτῶν· σὺ γὰρ τεθεὶς ἐν τάφῳ, κραταῖε ζωαρ-
χικῇ παλάμῃ, τὰ τοῦ θανάτου κλεῖθρα διεσπάραξας,
καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖ καθεύδουσι, λύ-
τρωσις ἀψευδῆ, Σῶτερ γεγωνῶς νεκρῶν πρωτότοκος.

Κατοβασία Συιεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη.

Κοντάκιον. Ἦχος 6'.

Τὴν ἄβυσσον ὁ κλείσας, νεκρὸς ὁράται· καὶ σμύ-
• ρνη καὶ σινδόνι ἐνειλημένος, ἐν μνημείῳ κατατίθεται,
ὡς θνητὸς ὁ ἀθάνατος· Γυναῖκες δὲ αὐτὸν ἤλθον μυ-
• ρίσαι κλαίονσαι πικρῶς καὶ ἐλβοῶσαι· Τοῦτο Σάβ-
• βατόν ἐστι τὸ ὑπερευλογημένον, ἐν ᾧ Χριστὸς ἀ-
φυπνώσας, ἀναστήσεται τριήμερος.

Ὁ Οἶκος.

Ὁ συνέχων τὰ πάντα ἐπὶ Σταυροῦ ἀνυψώθη,
καὶ θρηνεῖ πᾶσα ἡ Κτίσις, τοῦτον βλέπουσα κρεμά-
μενον γυμνὸν ἐπὶ τοῦ Ξύλου· ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας
ἀπέκρυψε, καὶ τὸ φέγγος οἱ ἀστέρες ἀπεβάλοντο·
ἡ γῆ δὲ σὺν πολλῷ τῷ φόβῳ συνεκλονεῖτο· ἡ θά-
λασσα ἔφυγε, καὶ αἱ πέτραι διερρήγγυντο, μνημεῖα
δὲ πολλὰ ἠνεώχθησαν, καὶ σώματα ἠγέρθησαν ἀγί-
ων ἀνδρῶν. Ἄδης κάτω στενάζει, καὶ Ἰουδαῖοι σκέ-
πτονται συκοφαντῆσαι Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· τὰ
δὲ Γύναια κράζουσι· Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπε-
ρευλογημένον ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας ἀναστήσεται
τριήμερος.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῷ Ἁγίῳ καὶ Μεγάλῳ Σαββάτῳ τὴν Θεόσωμον
ταφὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ

καὶ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ τὴν εἰς ἄδου καθοδὸν ἑορτάζομεν δι' ὧν τῆς φθορᾶς τὸ ἡμέτερον γένος ἀνακληθὲν πρὸς αἰωνίαν ζωὴν μεταβέβηκε.

Στίχ. «Μάτην φυλάττεις τὸν τάφον, Κουστωδία»
«Οὐ γὰρ καθέξει τύμβος Λύτοζωίαν».

Τῇ ἀνεκφράστῳ σου συγκαταβάσει, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἄμην.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ Εἰρηός.

«Ἄφραστον θαῦμα! ὁ ἐν κομίνῳ ρυσάμενος, τοὺς ὀσίους Παῖδας ἐκ φλογός, ἐν τάφῳ νεκρὸς, ἄπνους κατατίθεται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων Ἰουδαίων, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Τροπάρια.

Τέτρωται ἄδης, ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμενος τὸν τρωθέντα λόγῃ τὴν πλευρὰν, καὶ σθένει πυρὶ θείῳ δαπανώμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων Ἰουδαίων, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὀλβιος τάφος; ἐν ἑαυτῷ γὰρ δεξάμενος, ὡς ὑπνοῦντα τὸν δημιουργὸν, ζωῆς θησαυρὸς, θεῖος ἀναδέδεικται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων Ἰουδαίων, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νόμῳ θανόντων, τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεσιν, ἢ τῶν ὄλων δέχεται ζωὴ, καὶ τοῦτον πηγὴν, δείκνυσιν ἐγέρσεως, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων Ἰουδαίων, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μία ὑπῆρχεν, ἢ ἐν τῷ Ἄδῃ ἀχώριστος, ἐν τάφῳ καὶ ἐν τῇ Ἑδέμ, Θεότης Χριστοῦ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων Ἰουδαίων, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασία. Ἄφραστον θαῦμα.

ᾠδὴ η'. Ὁ Εἰρηός.

«Ἐκστῆθι φρίττων οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογιζέται ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται· ὧν Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τροπάρια.

Λέλυται ἄχραντος ναὸς, τὴν πεπτωκυῖαν δὲ συνανίστησι σκητὴν. Ἄδὰμ γὰρ τῷ προτέρῳ δεύτερος, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, κατήλθε μέχρις ἄδου ταμείων· ὧν Παῖδες εὐλογεῖτε Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πέπανται τόλμα μαθητῶν, Ἀριμαθείας δὲ ἀριστεύει Ἰωσήφ· νεκρὸν γὰρ καὶ γυμνὸν θεώμενος, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν, αἰτεῖται καὶ κηδεύει κραυγάζων· οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ὦ τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν! ὦ ἀγαθότητος,

ὦ ἀφράστου ἀνοχῆς! ἐκὼν γὰρ ὑπὸ γῆς σφραγίζε-
ται, ὃ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ πλάνοσ θεὸς συκοφαν-
τεῖται· ὃν Παῖδες εὐλογοῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς
ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Λινοῦμεν εὐλαγοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύ-
ριον. Καταβασία. Ἐκστηθι φρίττων οὐρανέ.

Ἔσθ' ὁ. Ὁ Εἰρημὸς.

«Μὴ ἐποδύρου μου, Μῆτερ, καθορῶσα ἐν τάφῳ,
»ὄν ἐν γαστρὶ ἄνευ σπορᾶς, συνέλαβες Τίόν. Ἄνα-
»στήσομαι γὰρ καὶ δοξασθήσομαι, καὶ ὑψώσω ἐν
»δόξῃ, ἀπαύστως ὡς Θεὸς, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ
»σὲ μεγαλύνοντας».

Τροπάγια.

Ἐπὶ τῷ ξένῳ σου τόκῳ, [τὰς ὀδύνας φυγοῦσα,
ὑπερφυῶς ἐμακαρίσθην, Ἄναρχε Τιέ· νῦν δέ σε Θεέ
μου, ἄπνον ὀρῶσα νεκρὸν, τῇ ρομφαίᾳ τῆς λύσης·
σπαράττομαι δεινῶς ἀλλ' ἀνάστηθι ὅπως μεγαλυν-
θήσομαι.

Γῆ με καλύπτει ἐκόντα, ἀλλὰ φρίττουσιν ἄδου,
οἰηπυλωροὶ ἡμφιεσμένοι, βλέποκτες στολὴν, ἡμαγμέ-
νην, Μῆτερ, τῆς ἐκδικήσεως· τοὺς ἐχθροὺς ἐν Σταυ-
ρῷ γὰρ πατάξας ὡς Θεὸς, ἀναστήσομαι αὐθις καὶ
μεγαλύνω σε.

Ἄγαλλιάσθω ἡ κτίσις, εὐφραινέσθωσαν πάντες
οἱ γηγενεῖς· ὁ γὰρ ἐχθρὸς ἐσκύλευται Ἄδης· μετὰ
μύρων γυναῖκες προσυπαντάτωσαν, τὸν Ἄδᾶμ σὺν
τῇ Εὐᾶ λυτροῦμαι παγγενῇ· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐ-
ξαναστήσομαι.

Καταβασία. Μὴ ἐποδύρου μου, Μῆτερ.

Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς θ'. ὄδης, ἀρχόμεθα ψάλλειν
μετὰ μέλλοντος τὰ ἐπόμενα ἐγκώμια εἰς τρεῖς στάσεις.

ΣΤΑΣΙΣ Α'.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθησ. Χριστὲ, καὶ ἀγγέλων
στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι
τὴν σὴν.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς καὶ τάφῳ οἰκείσ τοῦ
θανάτου τὸ βασιλεῖον λύεις δὲ καὶ τοῦ ἄδου τοὺς
νεκροὺς ἐξαριστᾶς·

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν
τὴν ταφὴν καὶ τὰ πάθησον, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ
τῆς φθορᾶς.

Μέτρα γῆς ὁ στήσας ἐν σμικρῷ κατοικεῖς, Ἰησοῦ παμβασιλεῦ, τάφῳ σήμερον, ἐκ μνημάτων τοὺς θανόντας ἀνιστῶν.

Ἰησοῦ Χριστέ μου, βασιλεῦ τοῦ παντός, τί ζητῶν τοῖς ἐν τῷ ἄδῃ ἐλήληθας; ἢ τὸ γένος ἀπολύσαι τῶν βροτῶν

Ὁ Δεσπότης πάντων καθορᾶται νεκρὸς καὶ ἐν μνήματι καινῷ κατατίθεται, ὁ κενώσας τὰ μνημεῖα τῶν βροτῶν.

Ὁ ὠραῖος κάλλει παρὰ πάντας βροτοὺς ὡς ἀνείδεος νεκρὸς καταφαίνεται, ὁ τὴν φύσιν ὠραίσας τοῦ παντός.

Ὡ θαυμάτων ξένων! ὦ πραγμάτων καινῶν! ὁ πνοῆς μοι χορηγὸς ἄπνους φέρεται, κηδευόμενος χερσὶ τοῦ Ἰωσήφ.

Καὶ ἐν τάφῳ ἔδυσ καὶ τῶν κόλπων, Χριστέ, τῶν πατρῶων οὐδαμῶς ἀπεφοίτησας· τοῦτο ξένον καὶ παράδοξον ὁμοῦ.

Ἀληθῆς καὶ πόλου καὶ τῆς γῆς βασιλεύς, εἰ καὶ τάφῳ σμικροτάτῳ συγκέκλεισαι, ἐπιγνώσθης πᾶσι κτίσει, Ἰησοῦ.

Σοῦ τεθέντος τάφῳ, πλαστοουργέτα Χριστέ, τὰ τοῦ ἄδου ἐσαλεύθη θεμέλια καὶ μνημεῖα ἠνεόχθη τῶν βροτῶν.

Ἐκ φθορᾶς ἀνέβη ἡ ζωὴ μου, Σωτήρ, σοῦ θανόντος καὶ θανοῦσι φοιτήσαντος, καὶ συνθλάσαντος τοῦ ἄδου τοὺς μοχλοὺς.

Ὡς φωτὸς λυχνία νῦν ἡσάρξ τοῦ Θεοῦ ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ μῶδιον κρύπτεται, καὶ διώκει τὸν ἐν ἄδῃ σκοτασμόν.

Νοερῶν συντρέχει στρατιῶν ἡ πληθὺς Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμῳ συστειλαί σε, τὸν ἀχώρητον ἐν μνήματι σμικρῷ.

Ἐπὶ γῆς κατηλθες, ἵνα σώσης Ἀδὰμ, καὶ ἐν γῆ μὴ εὐρικῶς τοῦτον, Δέσποτα, μέχρις ἄδου κατελήλυθας, ζητῶν.

Συγκλονεῖται φόβῳ πᾶσα, Λόγε, ἡ γῆ καὶ φωσφόρος, τὰς ἀκτίνας ἀπέκρυψε, τοῦ μεγίστου γῆ κρυβέντος ἴσον φωτός.

Ὡσπερ σίτου κόκκος ὑποδὺς κόλπους γῆς, τὸν πολύχρουν ἀποδέδωκας ἄσταχυν, ἀναστήσας τοὺς βροτούς, τοὺς ἐξ Ἀδάμ.

ὑπὸ γῆν ἐκρύβης ὡσπερ ἥλιος νῦν, καὶ νυκτὶ τῇ τοῦ θανάτου κεκάλυψαι· ἀλλ' ἀνάτειλον φαιδρότερον, Σωτήρ.

Νεκρωθέντα πάλαι τὸν Ἀδὰμ φθονερῶς ἐπανάγεις πρὸς ζωὴν [τῇ νεκρώσει σου, νέος, Σῶτερ, ἐν σαρκὶ φανείς Ἀδάμ.

Νοεραί σε τάξεις, ἠπλωμένον νεκρὸν καθωρῶσαι δι ἡμᾶς, ἐξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταῖς πτέρυξι, Σωτήρ.

Τὴν πλευρὰν ἐνύγης ὁ πλευρὰν εἰληφῶς τοῦ Ἄδᾶμ, ἐξ ἧς τὴν Εὐὰν διέπλασας καὶ ἐξέβλυσας κρουνοὺς καθαρτικούς

Ὁ Εὐσχήμον Σῶτερ, χρηματίζει φρικτῶς καὶ κηδεύει ὡς νεκρὸν εὐσχημόνως σε καὶ θαμβεῖται σου τὸ σχῆμα τὸ φρικτόν.

Ὡ χαρᾶς ἐκείνης! ὦ πολλῆς ἡδονῆς! ἡσπερ τῆς ἐν ἄδῃ πεπλήροκας, ἐν πυθμέσι φῶς ἀστράψας ζοφεροῖς.

Προσκυνῶ τὸ πάθος, ἀνυμῶ τὴν ταφήν, μεγαλύνω σου τὸ κράτος φιλόανθρωπε, δι' ὧν λέλυμα παθῶν φθοροποιῶν.

Κατὰ σοῦ ρομφαία ἐστιλβούτο. Χριστέ, καὶ ρομφαία ἰσχυροῦ μὲν ἀμβλύνεται, ἡ ρομφαία δὲ τροπούται τῆς Ἄδῆμ.

Ἐν σαρκὶ θελήσει τῆς Τριάδος ὁ εἰς ἐπονείδιστον ὑπέμεινε θάνατον, ἵνα σῶσῃ πᾶν τὸ γένος τῶν βροτῶν.

Ὁ Κριτὴς ἐν κρίσει, πρὸ Πιλάτου κριτοῦ, καὶ παρίσταται καὶ θάνατον ἄδικον κατεκρίθη διὰ ξύλου σταυρικοῦ.

Ὁ λαὸς ἀκρίτως, ὑπακούων κριταῖς, τὸν ληστήν τὸν Βαραββᾶν μὲν ἀπέλυσε, τὸν Σωτήρα δὲ παρέδωκε σταυρῶ.

Δεῦρο νῦν Ἰούδα, φονευτὰ μαθητά, καὶ τὸν τρόπον τῆς κακίας σου δείξόν μοι, δι' ὧν γέγονας προδότης τοῦ Χριστοῦ.

Ὡς φιλόανθρωπός τις, ὑποκρίνη, μωρὲ, καὶ τυφλὲ πανωλεθρότατε ἄσπονδε, ὁ τὸ μύρον πεπρακὸς διὰ τιμῆς.

Οὐρανοῦ μύρου ποίαν ἔσχες τιμὴν; τοῦ τιμίου τί ἐδέξω ἀντάξιον. λύσσαν εὖρες, καταρώτατε σατάν.

Δακρυρροοὺς θρήνους ἐπὶ σὲ ἡ ἀγνή μητρικῶς, ὦ Ἰησοῦ, ἐπιρραίνουσα, ἀνεβόα. Πῶς κηδεύσω σὲ, υἱέ.

Οἶμοι! φῶς τοῦ κόσμου, οἶμοι! φῶς τὸ ἐμόν, Ἰησοῦ μου ποθεινότητε, ἔκραζεν ἡ Παρθένος, θρηνηδοῦσα γοερῶς.

Ὡ θεὲ καὶ Λόγε, ὦ χαρὰ ἡ ἐμή, πῶς ἐνέγκω σου ταφήν τὴν τριήμερον; νῦν σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα μητρικῶς.

Τίς μοι δώσει ὕδωρ καὶ δακρύων πηγᾶς; ἡ θεόθυμος Παρθένος ἐκραύγαζεν; ἵνα κλαύσω τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν;

Ὡ βουνοὶ καὶ νάπαι καὶ ἀνθρώπων πληθὺς, νῦν θρηνησατε τὰ πάντα καὶ κλαύσατε σὺν ἐμοί, τῇ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μητρί.

Πότε ἴδω· Σῶτερ, σὲ τὸ ἄχρονον φῶς; τὴν χαρὰν καὶ ἡδονὴν τῆς καρδίας μου; ἡ Παρθένος ἀνεβόα ἐν κλαυθμῷ.

Ὁ ζωώσας φίλον, Ἰησοῦ μου, τὸν σόν, τεταρταῖον ὀδωδότα τὸν Λάζαρον, πῶς αὐτὸς τριημερεύεις ἐν νεκροῖς;

Δόξα. Πατρί.

Ἄνυμνοῦμεν, Λόγε, σὲ τὸν πάντων Θεὸν, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ σου Πνεύματι, καὶ δοξάζομεν τὴν θείαν σου ταφήν.

Καὶ νῦν.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε ἀγνή, καὶ τιμῶμεν τὴν ταφήν τὴν τριήμερον τοῦ υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν πιστῶς.

Εἶτα πάλιν.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης, Χριστέ, καὶ ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσιν τὴν σὴν.

ΣΤΑΣΙΣ Β΄.

Ἄξιόν ἐστι μεγαλύνειν σε τὸν ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Ἄξιόν ἐστι μεγαλύνειν σε τὸν πάντω κτίστην, τοῖς γὰρ σοῖς παθήμασιν ἔχομεν τὴν ἀπάθειαν, ρυσθέντες τῆς φθορᾶς.

Ἐφρίξεν ἡ γῆ καὶ ὁ ἥλιος ἐκρύβη, Σῶτερ, σοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, Χριστέ, ἐν τῷ τάφῳ δόντος νῦν σωματικῶς.

Ἄνω σε, Σωτήρ, ἀχωρίστως τῷ Πατρὶ συνόντα, κάτω δὲ νεκρὸν ἠπλωμένον γῆ καθορῶντα, φρίττει νῦν τὰ σεραφίμ.

Ρήγνυται ναοῦ καταπέτασμα τῇ σῇ σταυρώσει καὶ τὸ φῶς φωστῆρες νῦ κρύπτουσι, σοῦ κρυβέντος τοῦ ἡλίου ὑπὸ γῆν.

Γῆς ὁ κατ' ἀρχὰς μόνῳ νεύματι τὸν γῦρον πήξας, ἄπνους ὡς βροτὸς καθυπέδν γῆν· τῷ θεάματι σὺ φρίξον, οὐρανέ.

Θρῆνον ἱερὸν δεῦτε ἄσωμεν Χριστῷ θανόντι,
ὡς αἱ μυροφόροι γυναῖκες πρὶν, ἵν' ἀκούσωμεν τὸ
χαῖρε σὺν αὐταῖς.

Μύρον ἀληθῶς σὺ ἀκένωτον ὑπάρχεις Λόγε,
ὄθεν σοι καὶ μύρα προσέφερον αἱ γυναῖκές σοι τῷ
ζῶντι ὡς νεκρῷ.

Κόκκος διφυῆς ὁ φυσιζῶος ἐν γῆς λαγόσι σπεί-
ρεται σὺν δάκρυσι σήμερον, ἀλλ' ἐκφύς, τὸν κόσμον
πλήσει τῆς χαρᾶς.

Ἐπηξεν Ἄδὰμ, βαίνοντος ἐν παραδείσῳ, χαί-
ρει δὲ πρὸς ἄδην φοιτήσαντος, πεπτωκῶς τὸ πρὶν
καὶ νῦν ἐξεγερθεῖς.

Τάφῳ Ἰωσήφ εὐλαβῶς σε τῷ καιῷ συγκρύ-
πτων ὕμνους ἐξοδίους ἀνέμελπε, τοῖς συμμίκτοις
θρήνης ἄδων σοι Χριστέ.

Ἥλιος φαιδρὸν ἀπαστράπτει μετὰ νύκτα. Λόγε
ἀναστάς, καὶ σὺ δ' ἐξαστράψειας μετὰ θάνατον φαι-
δρῶς ὡς ἐκ παστοῦ.

Γῆ σε, πλαστουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη, τρό-
μῳ συσχεθεῖσα, Σῶτερ, τινάσσεται, ἀφυπνώσασα
νεκροῦς τῷ τιναγμῷ.

Μύροις σε, Χριστέ, ὁ Νικόδημος καὶ ὁ Εὐ-
σχήμων, νῦν καινοπρεπῶς περιστέλλοντες, ἀνεκραύ-
γαζον Ὡ! φρίξον, οὐραϊέ,

Σὲ τὸν τοῦ παντὸς γλυκασμὸν ἢ μήτηρ καθορῶ-
σα πόμα τὸ πικρὸν ποτιζόμενον, κατοβρέχει ὄψεις
δάκρυσι πικρῶς.

Μόνη γυναικῶν ἀνευ πόνων ἔτεκόν σε, τέκνον,
πόνους δὲ νῦν φέρω τῷ πάθει σου ἀφορήτους, ἀνε-
βόα ἢ σεμνή.

Τέτρωμαι δεινῶς καὶ σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα,
Λόγε, βλέπουσα σφαγὴν σου τὴν ἄδικον, ἢ πανά-
χραντος ἐβόα ἐν κλαυθμῷ.

Ἴδε μαθητὴν, ὃν ἠγάπησας, καὶ σὴν μητέρα,
καὶ φθογγὴν δός, τέκνον γλυκύτατον ἀνεβόα, θρη-
νηδοῦσα ἢ ἀγνή.

Ταῦτα Γαβριὴλ μοὶ ἀπήγγειλεν, ὅτε κατέπτη,
ὅς τὴν βασιλείαν αἰῶνιον ἔφη εἶναι τοῦ υἱοῦ μου
Ἰησοῦ.

Οἶμοι ὦ! υἱέ, ἢ ἀπείρανδρος θρηνεῖ καὶ λέγει.
Ὅν ὡς βασιλεία γὰρ ἤλπιζον, νῦν κατάκριτον ὄρω
ἐπὶ σταυροῦ.

Ἐκλαιε πικρῶς ἢ πανάμωμός σου μήτηρ. Λόγε,
ὅτε ἐν τῷ τάφῳ ἰώρακε σὲ τὸν ἄφραστον καὶ ἄ-
ναρχον Θεόν.

Φεῦ τοῦ Συμεῶν ἐκτετέλεσται ἢ προφητεία· ἢ
γὰρ σὴ ρομφαία διέδραμε τὴν καρδιαν τὴν ἐμήν,
Ἐμμανοῦήλ.

Ἦμνους Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος ἐπιταφίους τῷ
Χριστῷ θανόντι νῦν ἄδουσι, σὺν αὐτοῖς δὲ ἄδει καὶ
τὰ σεραφεῖμ.

Ὅμμα τὸ γλυκὸν καὶ τὰ χεῖλη σου πῶς μύσω.
Λόγε: πῶς θιοπρεπῶς δὲ κηδεύσω σε: ἐγὼ φρίττω,
ἀνεβόα Ἰωσήφ.

Εἶδε τὸν σεισμὸν ἐκατόνταρχος καὶ τὰ σημεῖα,
καὶ Τιδὸν Θεοῦ σε ἐκήρυτε, σταυρωθέντα καὶ θανόν-
τα δι' ἡμᾶς.

Λίθος λαξευτὸς τὸν ἀκρόγωνον καλύπτει λίθον·
ἄνθρωπος θνητὸς δ' ὡς θιητὸν Θεὸν ἐν τῷ τάφῳ νῦν
ἐγκρύπτει· φρίξον γῆ.

Ἐδυς τῆ σαρκὶ ὁ ἀεισπερος εἰς γῆν φωσφόρος, καὶ
μὴ φέρων βλέπειν ὁ ἥλιος, ἐσκοτίσθη μεσημβρίας
ἐν ἀκμῇ.

Ἐπνωσας μικρὸν καὶ ἐζώωσας τοὺς τεθνεῶτας,
καὶ ἐξαναστὰς, ἐξανέστησας τοὺς ὑπνοῦντας ἀπ'
αἰῶτος, ἀγαθέ.

Ἐπνωσεν Ἀδάμ, ἀλλὰ θάνατον πλευρὰς ἐξάγει·
σύ δὲ νῦν ὑπνώσας, Θεοῦ, Τίε, ἐκ πλευρὰς σου βρῦ
εἰς κόσμῳ τὴν ζωὴν.

Σπεῖρα φθονερῶν γραμματέων τε καὶ πρεσβυ-
τέρων, ἔγνωσ μὲν ναοῦ τὴν ἀνέγερσιν, διατι δὲ κατακρί-
νεις τὸν Χριστόν.

Χλαῖναν ἐμπαιγμοῦ τὸν κοσμήτορα παντὸς ἐν-
δύεις, ὃς τὸν οὐρανὸν κατηστέρωσε, καὶ τῆς γῆς τὸ
πᾶν ἐκόσμησε λαμπρῶς.

Ὡσπερ πελεκᾶν τετραμένως τὴν πλευρὰν σου,
Λόγε, τοὺς θανόντας παῖδας ἐζώωσας, ἐπιστάξας ζω-
τικούς αὐτοῖς κρουνοῦς.

Ράπισμα χειρῶν κατεδέξατο ἐν σιαγόνι, ὃς χειρὶ
τὸν ἄνθρωπον ἐπλασε, καὶ συνέθλασε τὰς μύλας τοῦ
θηρός.

Ἦλιον τὸ πρὶν Ἰησοῦς, τοὺς ἀλλοφύλους κό-
πτων, ἔστησεν· αὐτὸς δὲ ἀπέκρυψας, καταβάλλων
τὸν τοῦ σκοτοῦς ἀρχηγόν.

Ἐφρίξεν ἰδῶν τὸ ἀόρατόν σε φῶς, Χριστέ μου,
μνήματι κρυπτόμενον ἄπικουν τε καὶ ἐσκοτάσεν ὁ ἥ-
λιος τὸ φῶς.

Ἄδης ὁ δεινὸς συνετρόμαξεν, ἰδῶν σε τότε, ἦλιε
τῆς δόξης ἀθάνατε, καὶ ἐδίδου τοὺς δεσμίους ἐν σπουδῇ.

Πρὶν τὸν τῆς Ραχὴλ υἱὸν ἐκλαυσε λαὸς κατ'
οἶκον, νῦν τὸν τῆς Παρθένου ἐκόψατο ἡ χορεία μα-
θητῶν σὺν τῇ μητρί.

Ἐμνοῖς σου, Χριστέ, νῦν τὴν σταύρωσιν καὶ
τὴν ταφήν τε ἅπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ θανά-
του λυτρωθέντες τῇ ταφῇ.

Δόξα Πατρί.

Σὺ Θεὸς ἡμῶν ὁ Πατὴρ ὁ Λόγος καὶ τὸ Πνεῦμα,
σκῆπτρα τῶν ἀνάκτων κραταίωσον κατ' ἐχθρῶν τῶν
δυσμενῶν ὡς ἀγαθός.

Καὶ νῦν.

Τέξασα ζωὴν, παναμώμητε ἀγνή Παρθένε, Ἐκ-
κλησίας παῦσον τὰ σκάνδαλα καὶ εἰρήνην δὸς αὐτῇ
ὡς ἀγαθή.

Εἶτα πάλιν.

Λξιόν ἐστι μεγαλύνειν σε τὸν ζωοδότην τὸν ἐν σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα καὶ συντριψάντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

ΣΤΑΣΙΣ Γ΄.

Αἰγενεαὶ νῦν πᾶσαι ἐπιταφίους ὕμνους προσφέρουσι Χριστέ μου.

Τοῦ ξύλου καθελὼν σε, ὃ ἀπ' Ἀριμαθαίας ἐν τάφῳ σὲ κηδεύει.

Αἰμυροφόροι ἦλθον καὶ μύρα σοι. Χριστέ μου, κομίζουσι προφρόνως.

Ἡ κτῆσις δεῦρο πᾶσα τοὺς ἐξοδίους ὕμνους προσοίσωμεν τῷ κτίστῃ.

Νῦν ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα σὺν μυροφόροις πάντες μυρίσωμεν ἐμφρόνως.

Ἦ Ἰωσήφ τρισμάκαρ σὺ κήδευσον τὸ σῶμα Χριστοῦ τοῦ ζωοδότου.

Οὓς ἐθρεψε τὸ μάννα ἐκίνησαν τὴν πτέρναν κατὰ τοῦ εὐεργέτου.

~~Οὓς ἐθρεψε τὸ μάννα διδοῦσα τῷ Σωτῆρι χιλίην καὶ ὄξος ἄμυρον.~~

Ὡς ἄφρων ὑπηρέτης προδέδωκεν ὁ μύστις τὴν ἄβυσσον σοφίας.

Τὸν ρύστην ὃ πωλήσας αἰχμάλωτος κατέστη ὁ δόλιος Ἰούδας.

Κατὰ τὸν Σολομῶντα βαθὺς τὸ στόμα βόθρος κριτῶν τῶν παρανόμων.

Ἦ τῆς παραφροσύνης καὶ τῆς χριστοκτονίας τῆς τῶν προφητοκτόνων!

Ἦ Ἰωσήφ κηδεύει μετὰ τοῦ Νικοδήμου νεκρωπρεπῶς τὸν κτίστην.

Σὲ ὑπτιον ὀρώσα, ἢ τέξασ' ἀνωδύνως μητροπρεπῶς ἐθρήνει.

Ἦ ἡδιστόν μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου τέκνον, ποῦ ἔδου σου τὸ κάλλος.

Ἀνέκραζεν ἡ κόρη θερμῶς δακρυρροοῦσα τὰ σπλάχνα κεκτουμένη.

Ἦ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς τάφῳ νῦν καλύπτῃ;

Ἦ Ἄλόντ' Ἀδὰμ καὶ Εὐὰν ἐλευθερῶσαι, μήτηρ, μὴ θρήνει, ταῦτα πάσχω.

Δοξάζω σου, υἱέμου, τὴν ἄκραν εὐσπλαχνίαν, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Πικρὰν χολὴν καὶ ὄξος, οἰκτίρμον ἐποτίσθης, πικρίας λύων γεῦσιν.

Ἦ ἰκρίψ προσεπάγης ὃ πάλαι τὸν λαόν σου νεφέλης στύλῳ σκέπων.

Αἰ μυροφόροι, Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσελθοῦσαι, προσεφερόν σοι μύρα.

Ἦ ἀνάστηθι, οἰκτίρμον, ἡμᾶς ἐκ τῶν βαράθρων ἐξανιστῶν τοῦ ἄδου.

Τὸν θάνατον θανάτω σὺ θανατοῖς, Θεέ μου, δυνάμει σου τῇ θείᾳ·

Πεπλάνηται ὁ πλάνος ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται σοφία σῆ, Θεέ μου.

Πρὸς τὸν πυθμένα ἄδου κατήχθη ὁ προδότης, διαφθορᾶς εἰς φρέαρ.

Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ, συναπολοῦνται πάντες οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων.

Τίε Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου πλαστοργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω:

Ἄνάστα, ζωοδότα, ἢ σέ τεκοῦσα μήτηρ, δακρυροῦσα, λέγει

Ἐξαναστήναι σπεῦσον, τὴν λύπην λύων, Λόγε, τῆς σε ἀγνώως τεκούσῃ·

Σὲ κλαίει μετὰ θρήνων ἢ πάραγνός σου μήτηρ, Σωτήρ μου, μου, νεκρωθέντα.

Τὰ γύναια σὺν μύροις προῆλθόν σε μυρίσαι, Χριστὸν τὸν θεῖον μύρον.

Οὐράνιαι δυνάμεις ἐξέστησαν τῷ φόβῳ, νεκρὸν σε καθορῶσαι.

Συστήματα ἀγγέλων καὶ προφητῶν χορεῖται ὑμνοῦσι τὴν ταφὴν σου·

Ἐκπλήττονται οἱ νόες τὴν ξένην καὶ φρικτὴν σου ταφὴν τοῦ πάντων κτίστου.

Τοῖς φόβῳ τε καὶ πόθῳ τὰ πάθη σου τιμῶσι πταισμάτων δίδου λύσιν.

Ἐρραναν τὸν τάφον αἱ μυροφόροι μύρα, λίαν, πρῶτ' ἐλθοῦσαι·

Εἰρήνην Ἐκκλησίᾳ λαῶ σου σωτηρίαν δωροῦ τῇ σῆ ἐγέρσει

Δόξα Πατρὶ.

Τριάς μονὰς Θεέ μου, Πατὴρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τὸν κόσμον.

Καὶ νῦν.

Ἴδεῖν τὴν τοῦ υἱοῦ σου ἀνάστασιν, Παρθένε, ἀξίωσον σοὺς δούλους.

Εἶτα πάλιν

Λί γενεαὶ νῦν πᾶσαι ἐπιταφίους ὕμνους προσφέρουσι, Χριστέ μου·

Εὐλογητὸν εἶ, Κύριε, διδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν ἀγγέλων ὁ δῆμος κατεπλάγη, ὀρῶν σε, ἐν νεκροῖς λογισθέντα, τοῦ θαιάτου δέ, Σωτήρ, τὴν ἰσχὺν καθελόντα, καὶ σὺν ἑαυτῶτον Ἄδὰμ ἐγείραντα, καὶ ἐξ ἄδου πάντας ἐλευθερώσαντα.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε.

Τὶ τὰ μύρα συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν, ὦ μαθήτριαι κερνάτε: Ὁ ἀστράπτων ἐν τῷ τάφῳ ἄγγελος προσεφθέγγετο ταῖς μυροφόροις. Ἴδετε ὑμεῖς τὸν τάφον καίησθητε· ὁ Σωτήρ γὰρ ἐξανεστη τοῦ μνήματος.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε...

Λίαν πρωὶ μυροφόροι ἔδραμον πρὸς τὸ μνήμα σου θρηνολογοῦσαι· ἀλλ' ἐπέστη πρὸς αὐτὰς ὁ ἄγγελος καὶ εἶπε· Θρήνου ὀκαιρὸς πέπαυται, μὴ κλαίετε τὴν ἀνάστασιν δὲ ἀποστόλοις εἶπατε.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε. . . .

Μυροφόροι γυναῖκες μετὰ μύρων ἐλθοῦσαι πρὸς τὸ μνήμα σου. Σῶτερ, ἐνηχοῦντο, ἄγγελος δὲ πρὸς αὐτὰς εἶπε λέγων· Τὶ μετὰ νεκρῶν τὸν ζῶντα λογίζεσθε; ὡς θεὸς γὰρ ἐξανεστη τοῦ μνήματος.

Δόξα

Προσκυνοῦμεν Πατέρα, καὶ τὸν τούτου Τίον τε, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, σὺν τῆς σεραφεῖμ κράζοντες τό· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἶ, Κύριε.

Καὶ νῦν

Ζωοδότην τεκοῦσα ἐλυτρώσω Παρθένε, τὸν Ἄδὰμ ἁμαρτίας χαρμονὴν δὲ τῇ Εὐὰ ἀντὶ λύπης παρέρσχεις, ρεύσαντα ζωῆς ἴθυνε πρὸς ταύτην δὲ ὁ ἐκ σοῦ σαρκωθείς θεὸς καὶ ἄνθρωπος

Ἄλληλουῖα, ἄλληλουῖα, ἄλληλουῖα, δόξα σοι ὁ θεός.
(ἐκ γ')

Τυάται Γούδα 15.

SI MANOGLIO
GARD